

Ikt. sz.: KOB/40-2/2014.

KOB-18/2014. sz. ülés
(KOB-18/2014-2018. sz. ülés)

J e g y z ő k ö n y v

az Országgyűlés **Kulturális bizottságának**
2014. december 1-jén, hétfőn, 10 óra 08 perckor
az Országgyűlés Irodaháza V. emelet 569. számú tanácstermében
megtartott üléséről

Tartalomjegyzék

Napirendi javaslat	4
Az ülés résztvevői	5
Az ülés megnyitása, a napirend elfogadása	6
<i>A Magyar Művészeti Akadémia 2012-2013. évi beszámolója Magyarország Országgyűlése számára (B/1812. szám) (Beszámoló megvitatása a HHSZ 85. § (2) bekezdése alapján és lehetőség szerint a határozathozatal)</i>	6
<i>Fekete György elnök (Magyar Művészeti Akadémia) szóbeli beszámolója</i>	6
<i>Kérdések, hozzászólások</i>	9
<i>Fekete György elnök (Magyar Művészeti Akadémia) válaszai az elhangzottakra</i>	16
<i>Dr. Kucsera Tamás Gergely főtitkár (Magyar Művészeti Akadémia) válaszai</i>	20
<i>Határozathozatal</i>	25
<i>A közszolgálati médiaszolgáltatásra és a médiapiacra vonatkozó egyes törvények módosításáról szóló törvényjavaslat (T/2189. szám) (Dunai Mónika és Tuzson Bence (Fidesz) képviselők önálló indítványa) (Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)</i>	25
<i>Dunai Mónika (Fidesz) szóbeli kiegészítése</i>	26
<i>Kérdések, hozzászólások</i>	26
<i>Dunai Mónika (Fidesz) válaszai a vitában elhangzottakra</i>	28
<i>Határozathozatal a tárgysorozatba vételről</i>	28
<i>Beszámoló a Nemzeti Táncszínház helyzetéről, működési tapasztalatairól, jövőjéről</i>	29
<i>Ertl Péter, a Nemzeti Táncszínház igazgatójának szóbeli tájékoztatása</i>	29
<i>Dr. Hoppál Péter kultúráért felelős államtitkár (Emberi Erőforrások Minisztériuma) kiegészítése</i>	32
<i>Kérdések, hozzászólások</i>	33
<i>Ertl Péter, a Nemzeti Táncszínház igazgatójának válaszai az elhangzottakra</i>	36
<i>Szakály György, a Magyar Táncművészeti Főiskola rektorának válaszai</i>	37
<i>Dr. Hoppál Péter kultúráért felelős államtitkár (Emberi Erőforrások Minisztériuma) válaszai</i>	39

Egyebek

40

Az ülés berekesztése

41

Napirendi javaslat

1. A Magyar Művészeti Akadémia 2012-2013. évi beszámolója Magyarország Országgyűlése számára (B/1812. szám)
(Beszámoló megvitatása a HHSZ 85. § (2) bekezdése alapján és lehetőség szerint a határozathozatal)
(Beszámolót tárgyaló bizottság)
Meghívott vendég:
Dr. Hoppál Péter kultúráért felelős államtitkár, Emberi Erőforrások Minisztériuma
2. A közszolgálati médiaszolgáltatásra és a médiapiacra vonatkozó egyes törvények módosításáról szóló törvényjavaslat (T/2189. szám)
(Dunai Mónika és Tuzson Bence (Fidesz) képviselők önálló indítványa)
(Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)
3. Beszámoló a Nemzeti Táncszínház helyzetéről, működési tapasztalatairól, jövőjéről
Előadó:
Ertl Péter igazgató, Nemzeti Táncszínház
Meghívott vendég:
Dr. Hoppál Péter kultúráért felelős államtitkár, Emberi Erőforrások Minisztériuma
4. Egyebek

Az ülés résztvevői

A bizottság részéről

Megjelent

Elnököl: **Dúró Dóra** (Jobbik), a bizottság elnöke

Kucsák László (Fidesz), a bizottság alelnöke
 Dr. Pósan László (Fidesz), a bizottság alelnöke
 Dr. Hoffmann Rózsa (KDNP), a bizottság alelnöke
 Kunhalmi Ágnes (MSZP), a bizottság alelnöke
 Demeter Zoltán (Fidesz)
 Dunai Mónika (Fidesz)
 Halász János (Fidesz)
 Simon Róbert Balázs (Fidesz)
 Dr. Vinnai Győző (Fidesz)
 Dr. Hiller István (MSZP)
 Farkas Gergely (Jobbik)
 Szabó Szabolcs (független)

Helyettesítési megbízást adott

Demeter Zoltán (Fidesz) megérkezéséig Kucsák Lászlónak (Fidesz)
 Törő Gábor (Fidesz) Simon Róbert Balázsnak (Fidesz)

A bizottság titkársága részéről

Takács Gabriella
 Gyetvänné Zweig Zsuzsanna

Meghívottak

Fekete György elnök (Magyar Művészeti Akadémia)
 Dr. Kucsera Tamás Gergely főtitkár (Magyar Művészeti Akadémia)
 Dr. Hoppál Péter kultúráért felelős államtitkár (Emberi Erőforrások
 Minisztériuma)
 Ertl Péter ügyvezető igazgató (Nemzeti Táncszínház)
 Szakály György rektor (Magyar Táncművészeti Főiskola)

Megjelentek

Nyíró Péter gazdasági vezető (Nemzeti Táncszínház)
 Dr. Fekete István (Magyar Művészeti Akadémia)
 Kelemen Béla (Magyar Művészeti Akadémia)
 Kukta Hajnalka (Magyar Művészeti Akadémia)
 Kulcsár Annamária (Magyar Művészeti Akadémia)
 Székely-Gyökössy Szabolcs (Magyar Művészeti Akadémia)

(Az ülés kezdetének időpontja: 10 óra 08 perc)

Az ülés megnyitása, a napirend elfogadása

DÚRÓ DÓRA (Jobbik), a bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Köszöntöm önöket az Országgyűlés Kulturális bizottságának mai ülésén. Az előzetes napirendi javaslatot a képviselők megkapták, ehhez írásban módosítási szándék nem érkezett.

Kérdezem, hogy szóban kíván-e valaki előterjeszteni módosítást a napirendhez. *(Nincs jelzés.)* Nem látok jelzést.

A bizottság határozatképes, ezt a jelenléti ív alapján megállapítom, így szavazhatunk az előzetes napirendi javaslatról. Ki az, aki támogatja? *(Szavazás.)* Volt-e ellenszavazat vagy tartózkodás? *(Nincs jelzés.)* A bizottság egyhangúlag támogatta a napirendi javaslatot.

A Magyar Művészeti Akadémia 2012-2013. évi beszámolója Magyarország Országgyűlése számára (B/1812. szám) (Beszámoló megvitatása a HHSZ 85. § (2) bekezdése alapján és lehetőség szerint a határozathozatal)

Az első napirendi pontunk a Magyar Művészeti Akadémia 2012-13. évi beszámolója Magyarország Országgyűlése számára. Beszámolót tárgyaló bizottságként vettük napirendünkre ezt a beszámolót, és határozathozatalra is az Országgyűlés minket jelölt ki a határozati házsabályi rendelkezések 85. § (1) bekezdése szerinti felkérés alapján.

Köszöntöm a napirendi pont keretében Fekete György elnök urat és Kucsera Tamás Gergely főtitkár urat, és kérem akkor, hogy a beszámolóval kapcsolatos észrevételeiket, kiegészítéseiket tegyék meg. Parancsoljanak!

Fekete György elnök (Magyar Művészeti Akadémia) szóbeli beszámolója

FEKETE GYÖRGY, a Magyar Művészeti Akadémia elnöke: Az első mondatom az örömé kell hogy legyen. Örülök, hogy a parlament kultúrával foglalkozó képviselői érdeklődnek az Akadémia történetével és tennivalóival kapcsolatban, az meg külön öröm nekem, hogy 5 évet én is eltöltöttem ebben a teremben ellenzéki és kormánypárti képviselőként egyaránt, tehát otthon érzem magamat.

Nagyon-nagyon rövid leszek, hiszen egy igen tekintélyes, könyvnyi anyagot produkált a Művészeti Akadémia az első két évről, de tekintettel arra, hogy azóta eltelt egy másik év is szinte, a két évnek a tennivalóit, eredményeit, aggályait átszínezi a következő év is, úgyhogy nem tudok tekintettel lenni arra, hogy én a mondanivalómat 2013. december 31-ével lezárjam.

2011-ben, amikor az akadémiai törvény megszületett, azt hiszem, hogy egy nagyon fontos történelmi elégtétele volt a parlamentnek, hogy a Magyar Művészeti Akadémiát létrehozta, hiszen a háború utáni időszakban megszűnt a művészet képviselője a Tudományos Akadémián, és azóta elég sok botlással történtek meg akadémiai szinten a kulturális tennivalók.

A törvény megszületése természetesen nem hozta abba a helyzetbe az Akadémiát, hogy minden olyan kérdésben, amelyben akár Alaptörvényben, akár az akadémiára vonatkozó törvényben felhatalmazást kapott, hanem ez egy sok éves, érzésem szerint egy 5-6 éves koncepciózus menetnek az eredménye lesz, hogy a Magyar Művészeti Akadémia azzá váljék, amivé a törvényhozók akarták, a magyar

művészeti közélet jeles művészei akarták, és amivel egy párhuzamosságot az európai művészeti akadémiákkal létrehozni képesek vagyunk vagy leszünk.

Egy 9-10 fős, nagyon mikro, kis szervezettel indult a Kecse utcai szent helyén a Magyar Művészeti Akadémia szervezeti felépítése, aztán a kristályépületben a Vörösmarty téren elkezdtünk helyeket bérelni, hiszen sem akkor, sem azóta a Vigadóban nincs irodahelye a Művészeti Akadémiának, mert egyszerűen nincsenek irodahelyek. Elkezdődött a szervezetnek a felépítése, létrejött a titkárság és az elnökség apparátusa. Most három emeletnek a felében foglal helyet az Akadémia a mintegy 80 fős apparátusával, a szükséges főosztályaival, osztályaival, folyóirat-szerkesztőségével, dokumentációs központjával, filmes műhelyével és minden olyan részkérdésnek az apparátusával, ami az Akadémia működését párhuzamossá teszi a Magyar Tudományos Akadémia működésével, hiszen a törvényalkotónak is az volt az alapvető szándéka, hogy szervezetileg és reputációban a Magyar Tudományos Akadémiával párhuzamos Magyar Művészeti Akadémiát hozza létre.

Elkezdődött egy nagyon jelentős dokumentációs munka, a 150 akkor élő, abban a pillanatban élő, és akkor 65 halott művész életművének a feldolgozása filmekben és dokumentációkban. Megalakultak azok a bizottságok, amelyek a külüggyel, a határon túli ügyekkel foglalkoztak, azóta már újabb bizottságok is alakultak, díjrendszert alapított az Akadémia az Akadémián belüli és az Akadémián kívüli művészek számára külön-külön, ösztöndíjrendszert hozott létre, amelyet most már harmadik alkalommal fog elbírálni tavasszal, amely a könyvekre, folyóiratokra, különböző művészeti cselekményekre, rendezvényekre és egyebekre vonatkozik.

Működésbe léptette a nemzeti szalon rendszerét, ami az Akadémia legfontosabb tennivalóinak az egyike. Időközben - ez már erre az évre vonatkozik, és itt átléptem az időhatárokat - létrehozta az Építészeti Nemzeti Szalont, ami az utolsó 30 év leglátogatottabb kiállítása volt, amelyik nagyon rossz előjelekkel kezdődött, és óriási hazai és nemzetközi sikerrel végződött. El is kezdtük a következő nemzeti szalonnak, a képzőművészeti nemzeti szalonnak a szervezését, sőt már átnyúlunk az iparművészeti és dizájn szalon szervezésébe, hogy azt negyedikként a fotóművészeti nemzeti szalon kövesse, és a napokban merült fel, hogy a létező és Európában kivételes képességekkel és apparátussal élő magyar népművészet és néprajz számára is legyen egy ötödik nemzeti szalon, és az ötös ciklusok kövessék egymást.

Közben a törvény szellemében létrejött az Akadémia bővítése, körülbelül száz százalékkal, tehát megduplázódott az akadémiai tagok névsora, tehát az a korábbi állapot, hogy az egyesületből származtak döntő mértékben a köztestületi akadémia tagjai, ez teljesen megváltozott azóta. Sőt azzal, hogy döntés született a nem akadémikus köztestületi tagok számára is az Akadémiához csatlakozni, ez megtriplázza a tagok névsorát.

Ezek a tagok már a képviselőjükkel részt is vettek a közgyűlésen, sőt a tagozati ülésekre is betagozódtak, és két képviselője minden szakmának jelen van szavazati joggal a tagozati üléseken is.

Létrehoztuk a folyóiratokat. Nagyon rövid leszek, mert borzasztóan szeretném, ha sok kérdés volna és tudnánk a kérdésekre válaszolni. Létrehoztuk a periodikánkat; folyóiratnak nevezzük, de ez egy periodika, amely kifejezetten elméleti kérdésekkel foglalkozik, és az Akadémiának azt a képességét, hogy Magyarországon az egyetlen ösztönművészeti szervezet, amiben a hat alkotóművészeti és a két előadó-művészeti szakma benne képviseltetik. Sőt, nem olyan nagyon régen az elméleti tagozatunkat is létrehoztuk, tehát azok a művészeti írók, kritikusok, akik nem kifejezetten régi művészettörténettel foglalkoznak, hanem kortárssal, hiszen az Akadémia kortárművészeti akadémia, így aztán abszolút teljessé vált a dolog, és a megfelelő tagozatok mellett megfelelő szakírók is bent vannak.

Rengeteg, több tucat olyan országos megmozdulásban, a tavaszi fesztiváloktól a különböző művésztelepekig részt veszünk valamilyen részfinanszírozásban, hiszen semmit magunk nem tudunk finanszírozni, de a támogatásunkat mindenütt adni tudjuk, ahol csak lehet. Határon túlra is erőteljesen kiterjedtünk, ehhez kitűnő alkalom volt Kassának, Európa kulturális fővárosának a helyszíne, ahol egy tucatnyi különböző rendezvénnyel, kiállításokkal, fotókiállítással, képzőművészettel, operaénekléssel, a hazai és a felvidéki egyházak kapcsolatával, színházzal találkoztunk, részint az ott élők, részint az ott élők vonzáskörébe tartozó szlovák művészeknek az akcióival is.

Tagozati üléseink elkezdtek a határon túlra is kimenni, Délvidéken, Erdélyben és a Felvidéken már voltak kihelyezett tagozati üléseink, hiszen a Magyar Művészeti Akadémia létszámának körülbelül egyötöde, egyhatoda már határon túli magyar művész, a legkülönbözőbb műfajokból, írókból, költőkből, színészekből, irodalmárokból, népművészekből és művészeti területekről, például az iparművészetről.

Párizsban bemutatkozott ebben az évben az UNESCO Palotában a Magyar Művészeti Akadémia nagy sikerrel, egy olyan művészeti műsorral és kiállítással, amelyik megkísérelt egy kis keresztmetszetet adni, hogy körülbelül milyen műfajok vannak képviselve az Akadémián.

Úgy érezzük, hogy ebben az évben, és ennek nincs abból összefüggése, hogy a művész tisztségviselőknél mikor jár le a mandátumuk, mert most néhány hetesek az új mandátumok, egy következő három évre, de úgy érezzük, hogy az Akadémia szellemi, fizikai, infrastrukturális és hatásköri építkezése félúton van. Ennek pozitív jele az, hogy ebben a félútban már benne van a Vigadó épületének egy körülbelül tíz évig tartó műemléki felújítása, amely felújításhoz természetesen az Akadémiának nem volt köze, mi csak birtokba vettük a felújított épületet. Ma elmondhatjuk, miután az elmúlt hetekben a színház is üzembe lépett és filmvetítések is vannak, az éttermünk pedig körülbelül egy hónap múlva működésbe lép, és akkor az épület száz százalékos használatban lesz, két új emelettel, amiről nagyon sokan nem tudnak. Gyakorlatilag a Vigadóban annyi kiállítási terület van, mint a teljes Múcsarnok.

A Vigadó ebben a pillanatban Európa egyetlen olyan művészeti és kulturális helyszíne, ahol egy napon, egy időben 6 különböző műfaj produkciója lehetséges. Tehát legalább kétféle kiállítás, filmvetítés, színházi tevékenység, a zene területének a legkülönbözőbb módjai, ott több is, hiszen kamaratermünk is van a Makoveczről elnevezett teremben, és különböző olyan kulturális természetű vagy esetleg bérletként, nem kulturális természetű kongresszusok, konferenciák, amivel a Vigadó tetemes önköltségét csökkenteni lehet.

Időközben szellemileg terveinkben elértük azt a pontot, amit a törvény meghatározott, hogy egy elméleti, módszertani kutatóintézetet létesítsünk, ennek a koncepciója megvan. Hogy ez mire irányul, ehhez a Hild villát kaptuk meg Budán, a Budakeszi úton. Ez egy műemléképület, ennek a tervezése megtörtént, és van egy koncepciónk arra nézve, hogy ezt az elméleti kutatóintézetet hogyan építjük fel. Ha kérdések arra vonatkoznak, hogy ez mit fog tartalmazni, szívesen válaszolunk, nem akarok most így előzetesen erre kitérni.

Továbbá mivel a Múcsarnok korábbi vezetése nem volt hajlandó tudomásul venni a nemzeti szalon rendszerét, ezért az igazgatója megvált a Múcsarnoktól. Ennek az lett a következménye, hogy mivel a nemzeti szalon körülbelül egyharmadát, negyedét betölti a Múcsarnok foglalkozásának, azt az elvet, hogy a vizuális művészetektől elrabolt Múcsarnokot visszaadjuk a vizuális művészeteknek, érvényesíteni akarjuk úgy, hogy a Múcsarnoknak a korábban megkötött szerződéseit külföldi kiállítási partnerekkel nem annulláltuk le, az továbbra is megy, ami szerződés

korábban megkötődött, az mind végigmegy még a jövő évben is. De természetesen egy olyan új koncepció alakult ki, hogy a magyar nézőközönség és a külföldi turizmus minden évben egy fontos vizuális művészeti ágról teljes áttekintést kapjon a-z-ig, és ne fordulhasson elő, hogy akármilyen szűkkeblű, bármilyen színvonalú szellemi körök kisajátítsák ezt az épületet és megfosszák a vizuális produkcióktól a közönséget.

A legújabb ténykedés, mert biztos, hogy elkerülhetetlen lesz a kérdések feltevésénél a Bajza utcai székház problémája. Az az épület, amiben vagyunk, az teljesen alkalmatlan irodai célokra, áruháznak épült. Akármilyen szépen néz ki kívülről, technikailag borzalmas, ahol most élünk. Szép körülmények között élünk, de ez nem lehet végleges körülmény, és azért volt az a vágyunk - és méltányolta a kormány ezt az álmunkat -, hogy a következő 50 évre alakítsuk ki a Magyar Művészeti Akadémia székházát olyan ranggal, külsővel, infrastruktúrával, szellemi bázissal, mint ahogy a Tudományos Akadémia ma működik, és erre ez a Bajza utcai két épület alkalmas, ami elsőrendű műemlék. Egy 1908-ban épült szecessziós házról van szó, és mellette egy másik kis épületről. Ez a következő 2-3 évnek a tennivalója lesz, hogy ennek a műemléki helyreállítása, vagy építészeti helyreállítása, az átköltözés egyik épületből a másikba megtörténjék. Egy kicsit a lelkem mélyén, én nem vagyok irigy természetű, de irigylem azokat, akik majd 3 év múlva ennek a szellemi és tárgyi építkezésnek a végén, a 6 év alatt egy végleges állapotú, a magyar szellemi életben abszolút mértékadó intézménynek a tagjai - a tagja talán lehetek még -, résztvevői és továbbépítői lesznek. Hogy az a szellemi potenciál, ami az irodalomban, képzőművészetben, iparművészetben, népművészetben, zenében, színházban benn van ma az Akadémiában, és sajnos, halálozások folytán tud csak bizonyos értelemben még tovább terjedni, az a potenciál pozitív értékben tudja befolyásolni a magyar szellemi közéletet, művészeti közéletet, és tudjon olyan tanácsokat, ötleteket, esetleg intéseket adni a mindenkori politikának, amivel a művészetnek a helyzete elérheti azt a rangot Európában, amiben egyébként potenciálisan van, mert hogyha Magyarországnak van valamije, ami világszínvonalú és világképes, az a művészete, a színháza, a filmje, a képzőművészete. Nem akarom ezzel a gazdasági eredményeket csökkenteni, de még annak is bizonyos fokig a szellemi alapja.

Úgyhogy köszönöm szépen a türelmet, ezt én nagyon gyorsan elmondtam, és várom azokat a kérdéseket, amelyeket főtitkár úrral együtt meg tudunk válaszolni. Főtitkár úr a számokban mélységesen otthon van, ott én egy kicsit lábadozok, úgyhogy azt tőle fogják megkapni, ha esetleg az adatokra vonatkozó kérdés van. Köszönöm szépen a türelmet.

ELNÖK: Köszönjük szépen elnök úr beszámolóját. Most a képviselőknek van lehetőségük kérdéseiket feltenni, hozzászólni. Vinnai képviselő úr, parancsoljon!

Kérdések, hozzászólások

DR. VINNAI GYÓZÓ (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök asszony. Tisztelt Bizottsági Tagok! Tisztelt Elnök Úr! Hallottuk, hogy a művészeti élet nagyon fontos Magyarországon, és azt gondolom, hogy ez a szellemi, tárgyi építkezés, amiről hallottunk, az az egyik legfontosabb feladata a Magyar Művészeti Akadémiának. Én két kérdést szeretnék feltenni; nem a számokra vonatkozik.

Az egyik: hallottuk, hogy a Kárpát-medencében milyen kapcsolatok vannak. Azt kérdezném, hogy vidéken, itt, Magyarországon hogyan jelenik meg vidéken az Akadémia, hiszen vidéken is jelentős - hogy mondjam - életművel rendelkező művészek élnek. Én például Nyíregyházáról jöttem, ahol Szabó Dénes kiváló karnagyunk tagja ennek az Akadémiának. Milyen az MMA vidéki szerepvállalása?

És ehhez kapcsolódna egy másik kérdés: az ösztöndíjrendszerről is hallottunk, hogy a fiatalok, a fiatal művészek hogyan tudnak bekapcsolódni ebbe az akadémiai életbe, milyen ösztöndíjrendszer van, vagy esetleg hogyan próbálja a fiatal generációkat támogatni az Akadémia? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Kucsák képviselő úr, parancsoljon!

FEKETE GYÖRGY elnök (Magyar Művészeti Akadémia): A válaszom röviden...

ELNÖK: Bocsánatot kérek, az a szokás a bizottságban, hogy összegyűjtjük a kérdéseket és a végén egyben válaszolnak. (*Fekete György: Elnézést.*) Kucsák képviselő úr, parancsoljon!

KUCSÁK LÁSZLÓ (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen. Tisztelt Bizottság! Tisztelt Elnök Úr! Köszönjük az írásos anyagot és a szóbeli kiegészítést is. Magam is kérdést szeretnék megfogalmazni az elhangzottakkal, illetve a leírtakkal összefüggésben.

Egyrészt a fiatal generációkra utalt Vinnai képviselőtársam, ez szerintem is fontos, és általában az, hogy ha arról hallhatnánk, hogy a művészeti csoportokkal és az egyes művészekkel milyen módon veszi fel az Akadémia a kapcsolatot, illetve ha arról is hallhatnánk még, hogy a Vigadót, amit megkapott az Akadémia, hogyan, milyen módon működteti. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Pósán alelnök úr, parancsoljon!

DR. PÓSÁN LÁSZLÓ (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen. Kérem, bocsássák meg az én tudatlanságomat, de bevallom őszintén, hogy nem tudom, hogy például a restaurátor hová tartozik? Tehát a Művészeti Akadémia vagy a Tudományos Akadémia oldalán kell-e keresni, merthogy egyik oldalról gondolom, nem kell magyarázni, hogy a művészeti kötődés magától értetődik, de ahhoz, hogy ezt rendben meg tudja csinálni, kell egy csomó természettudományos természetű ismeretanyag is. Úgyhogy ez csak az én tudatlanságomnak legyen betudható, de hogy ha erre választ kapnék, azt megköszöném.

A másik gyors kérdésem pedig, hogy a beszámolóban olvastam, hogy van az MMA-nak is oktatási bizottsága, és a művészetek területén is, és most nem is annyira a zenére gondolok vagy a táncra vagy egyebekre, mert ott nyilvánvalóan rengeteg a gyakorlati rész, ez magától értetődik, de mi van az olyan területekkel, mint például az iparművészet vagy a tervezőművészet, vagy ha úgy tetszik, a kreatív ipar? E területeken az a szemlélet, az a logika, ami tágabb értelemben a felsőoktatásban most kezd szélesebb értelemben elterjedni, az úgynevezett duális képzés, foglalkozik-e ilyennel az MMA? Szükségeltetik-e, vagy egész egyszerűen ez korábbról fogva megoldott volt, és ilyen értelemben, ha szabad így fogalmaznom, nem aktuális a kérdés, mert rendben van? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Van-e más képviselői kérdés? Szabó képviselő úr, parancsoljon!

SZABÓ SZABOLCS (független): Köszönöm szépen a szót. Elnök úrnak néhány rövid kérdést tennék én is fel. Egyrészt én is szeretném megköszönni az elég részletes és alapos beszámolót, amit írásban is megkaptunk. Én a magam részéről hiányoltam belőle, hogy nincs abszolút semmiféle reakció az Alkotmánybíróság döntésére. Úgyhogy ez lenne az egyik kérdésem, hogy egyrészt ez miért nem szerepel benne,

másrészt pedig hogy mit terveznek ez ügyben azon kívül tenni, amit - feltételezem: erre utalt az elnök úr, hogy a tagok létszáma hogy bővült, meg a köztestületi tagok száma hogyan nőtt, de egyéb másfajta reakciót erre az alkotmánybírósági határozatra terveznek-e hozni.

A főtitkár úrtól kérdezném, hogy ha én jól értelmeztem ezt a beszámolót, akkor a bevételek nagyon nem szerepeltek benne, hogy az MMA-nak vannak-e saját bevételei a költségvetési támogatáson kívül természetesen? Hogyha esetleg erről tudna valamit részletesen mondani.

Azt kérdezném még elnök úrtól, hogy a támogatáspolitikájukat, amivel a művészeket segítik, támogatják, mennyiben tartják kiegyensúlyozottnak, semlegesnek? Hogyha önök ezt a két évet elemzik, értékelik, akkor azt megfelelőnek tartják-e? Rákérdeznék akkor erre a Hild villára, ha már így elnök úr felajánlotta. Én, mint kutató, bár nem művészeti területen vagyok, voltam kutató, de érdekelne, hogy egészen pontosan milyen szakterületekkel kívánnak foglalkozni.

Röviden ezek lennének a kérdéseim. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Kunhalmi Ágnes, parancsoljon!

KUNHALMI ÁGNES (MSZP), a bizottság alelnöke: Nagyon szépen köszönöm. Szabó képviselő úr megelőzött az Alkotmánybíróság korábbi állásfoglalásával kapcsolatban, azt én magam is feltettem volna. További kérdésem lenne, hogy a kultúrából az elmúlt években rengeteg pénzt és forrást vontak ki, miközben az MMA úgy látom, hogy elég kivételezett helyzetben van. Szeretném megkérdezni azt öntől, hogy mire gondol a beszámoló, amit részletesen áttanulmányoztam, amikor az MMA politikai intézményrendszerbe történő integrációjáról ír, miközben tevékenysége nagyrészt pályázatok kiosztásáról és díjak létrehozásáról szól.

A Vigadó után miért kellett 2 milliárd forintért, adóforintokból az Andrassy székházat megvenni? Mi lesz a Vigadó épületével? Ha erre tudna valamit mondani.

A beszámoló eredményként számol be rengeteg új díj alapításáról. Ezt most ön is elmondta, tett rá utalást. Véleményem szerint a művészeti élet előtte is megfelelő elismerésben létezett Magyarországon. Ezek a díjak pluszban jelennek meg, és lényegében magukat vállaltan - engedje meg, hogy így fogalmazzak - jobboldalinak tartó művészeket díjaz. Ez ön szerint rendben van-e így?

Mi a viszonya az MMA-nak a Múzeumi Negyed projekthez? Ez is nagyon érdekelne.

Az MMA anyaga gyakorlatilag egy sajátos felfogású, zárt csoport öndíjazását rajzolja ki a közvélemény előtt. Kérem, mondjon erről nekem egy pár mondatot. Akkor, amikor Magyarországon pedagógusok tüntetnek azért, mert a gyerekek nem tudnak megfelelő élelmiszerhez jutni Magyarországon, értse jól, amit mondok, soha nem állítanám szembe, hiszen a művészetnek, a kultúrának egy ország életében nagyon fontos szerepe van, de ma Magyarország ön szerint milyen állapotban van? És amikor 2 milliárdot a működési költségén felül pluszban átcsoportosítanak, megjelenik a tervezetben, akkor ön, mint vezető nyilvánvalóan, az MMA vezetőjeként örül, de emberileg hogyan viszonyul ehhez a kérdéshez?

Nagyon köszönöm a figyelmét.

ELNÖK: Van-e más képviselői hozzászólás? Hiller István, parancsoljon!

DR. HILLER ISTVÁN (MSZP): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Művészeti Akadémia! Tisztelt Bizottság! Én nem kérdéseket szeretnék feltenni, épp elég kérdést kapott az elnök úr, hogy a rendelkezésre álló időt bőven, alapos válasszal kitöltse. De

hogy ha a bizottság meghívásának eleget téve itt vannak, akkor érdemes az alkalmat felhasználni a kultúra nyelvén lebonyolított vitára.

Nem egyszerűen a részletek megjelenítésére, miközben ez egy éves beszámoló, elnök úrnak a hozzáállása, hogy történetesen ezt időben is kibővíti - és szerintem ezt nagyon helyesen teszi -, ad alkalmat arra, hogy ne egyszerűen csak hónapra, napra lebontva ütköztessük a nézetünket.

Nekem ugyanaz a véleményem, mint amikor a legfontosabb jogi dokumentumunkba bekerült a Magyar Művészeti Akadémia elég páratlan módon az európai jogtörténetben. Én a Magyar Művészeti Akadémiát elnök úr, egy politikai nézetazonosságon alapuló szervezetnek tekintem. Ennek a politikai nézetazonosságnak, mint szervezet, az égadta egy világon semmi gondját nem látnám, hogy ha ez nem a közpénzből finanszírozott, kizárólagosságra törekvő szervezet lenne.

Én a Magyar Művészeti Akadémia tevékenységéről, aminek a beszámolóját a saját szempontjuktól korrektnek és részletesnek tekintem, szeretném elmondani, hogy nem egyszerűen a részletekkel szeretnék vitatkozni. Én az alapokkal nem értek egyet, és a vita közöttünk nem egyszerűen csak éves költségvetés meg épületek sorsa, amire minden kétséget kizáróan nagyon jó ízléssel választják ki a Pesti Vigadótól kezdődően a Hild villán át a Bajza utcai épületekig azokat az épületeket, ahol a tevékenységüket végzik. Ha megengedi, a Múcsarnokra néhány pillanat múlva még visszatérnék.

De azt látom, elnök úr, hogy a Magyar Művészeti Akadémia nem összeköti, nem átfedi a magyar művészetet és a magyar művészeti életet, hanem sokkal inkább megosztja. Én azt látom, hogy a Művészeti Akadémia egész eddigi tevékenysége sokkal szélsőségesebb nézetkülönbségeket hozott létre, mint a megalapítása vagy az alapidokumentumba való befoglalása, a privilegizált helyzete között. *(Megérkezik az ülésre Dunai Mónika.)*

Úgy látom, hogy ezt önök nem is nagyon bánják, és azon Művészeti Akadémia, amely bár kronológiailag előbb jött létre, mint a Magyar Művészeti Akadémia, hiszen egyfajta válasz volt a Széchenyi Művészeti Akadémia teljes ellehetetlenítése és kiszorítása, az a gyakorlati tevékenységük része. *(Megérkezik az ülésre dr. Hoffmann Rózsa és Demeter Zoltán.)* Nem azt látom, hogy kiteljesíti a szabadságot, a művészeti szabadságot a Magyar Művészeti Akadémia, hanem korlátozza. Nem látom a befogadó készséget, nem az egyes személyek tekintetében, leginkább a fiatal művészek csoportja úgy kapcsolódik a Magyar Művészeti Akadémiához, hogy tüntetnek ellene, és ez az, ami leginkább a tevékenységükben megjelenik.

Ezért bár nyilván a válaszaiban úgy a finanszírozás, a költségvetés dolgára ki fog térni, mint ahogy az egyes épületekre, én nem is kérdezem, hanem egész egyszerűen egy vitára invitálok itt, a parlamenti bizottság keretén belül, és persze a nyilvánosság más fórumain is.

Nem látom, elnök úr, hogy önök a művészet szabadságáért vannak. Önök pozíciófoglalók, nagyon jó érdekérvényesítő képességgel. És miközben az Akadémia tagjai között számosan vannak olyanok, akiknek egyéni teljesítményét kimondottan nagyra értékelem, a szervezet egészét, mint említettem, egy politikai kurzus által támogatott, politikai nézetazonosságon létrejövő szervezetnek tekintem.

Én a saját felfogásom szerint teljes mértékben elutasítom azt a fajta megközelítést, amely párhuzamot tudna vonni a Magyar Tudományos Akadémia és a Magyar Művészeti Akadémia között. Elképzelhetetlennek tartanám, hogy ha fizikai Nobel-díjat kap valaki, akkor az már ne lenne tagja a Magyar Tudományos Akadémiának, vagy a későbbiekben az egyetlen irodalmi Nobel-díjasunk nem tagja a Magyar Művészeti Akadémiának, ami persze saját személyes, szabad döntése is lehet, de az sok mindent kifejez. Mint ahogy a zenei élet meghatározó alakjai, akik nemcsak

Magyarországon, hanem az egész világon fémjelzik a magyar komolyzenei életet, igen jelentős részük, hasonlóképpen az irodalmi élet igen jelentős szereplőjéhez, akik művészetének megítélését nem egyszerűen egy kitüntetés, hanem hazai és nemzetközi olvasottsága vagy nézettsége ismeri el.

Én tehát azt látom, hogy lett volna mód a magyar művészeti élet egészének átfogására. Én ebben Kosáry Domokos koncepcióját vallom, időtakarékoság miatt, ha megengedi, elnök úr, ezt nem részletezem. Pontosán tudom, hogy tisztában van velem, részese volt, tudja, hogy mit mondott az Akadémia korábbi elnöke, egy nagyszerű történész.

De egyetlen konkrétumot mégiscsak megemlítek, miközben - ahogy mondtam - nem részletekben kívánok kérdéseket feltenni, hanem inkább a koncepciókat ütköztetni. Én elnök úr, elképesztőnek tartom, hogy a nemzeti kulturális örökség egy meghatározó részét, a mindenkori kortárs magyar művészet szentélyét, a Múcsarnokot, ami több mint egy évszázada tevékenykedik, volt időszak, amikor dicsérték, volt, amikor kritizálták, de a mindenkori magyar kortárművészet szentélye volt, mióta Ferencz József átadta. Ha azt bármely szervezet, bármely társaság kizárólagos joggal és tulajdonba kapja, ez az én szempontomból, az én megközelítemben szimbolikusan fejezi ki azt a kizárólagosságot és egyediséget, amire törekedni tetszenek. Leginkább kifejezi azt, hogy nem egy, a magyar művészeti élet, mármint a kortárművészet össze- és átfogására törekednek, hanem egy meglévő, létező, egy olyan koncepciónak a megvalósítására, amivel én vitatkozom, de egyáltalán nem gondolom, hogy nincs. Egyáltalán nem gondolom, hogy ez koncepciótlanul folyik, amiről részleteket tetszik mondani. Szerintem ez egy nagyon világosan kidolgozott koncepció, aminek lehet, hogy félútján vannak, ez majd elválik, az én felszólalásom ezzel a koncepcióval vitatkozik, és nem részletek sorát állítja be, hanem az alapokat vitatja.

Hogy ha reagál, megtisztel.

ELNÖK: Köszönjük. Kíván-e még valaki hozzászólni a képviselők közül? Halász képviselő úr, parancsoljon!

HALÁSZ JÁNOS (Fidesz): Köszönöm szépen a szót, elnök asszony. Tisztelt Bizottság! Tisztelt Elnök Úr! Főtitkár Úr! Köszönjük szépen a beszámolót, nagyon örülök, hogy mindkét oldalról képviselőtársaim méltatták az anyagnak a részletességét és a tartalmi erejét.

Én nem is szeretnék ehhez különösebben hozzászólni, hiszen magam szerencsém van belülről is ismerni az Akadémia munkáját. Engem két képviselőtársam készített szólásra, Hiller István leginkább, és ezzel kapcsolatosan szeretném elmondani az én álláspontomat, illetve többünk álláspontját.

Tiszteletben tartom Hiller István véleményét, de nem osztom azt. Véleményem szerint a Magyar Művészeti Akadémia kiteljesíti a művészet szabadságát, erről szól ez az anyag, erről szól a munkájuk. 2011-ben kezdődött el ez a munka.

Nyilván Hiller képviselő úr is tisztában van azzal, hogy egy új szervezet, egy ilyen nagy vállalással és feladattal elindult munka az milyen időtáv után tud majd kiteljesedni. Én remélem, hogy kellő türelme is van mindnyájunknak ahhoz, hogy ez meg is történjék, hiszen az indulás, és ez, ami most a beszámolóban is szerepel, mind azt mondja, azt mutatja, hogy igenis, ez egy jogos vállalás volt, és igazán tiszteletre méltó az, ami már eddig is született a Magyar Művészeti Akadémia életében.

Szóba kerültek a fiatalok. Ha a beszámolót is elolvassuk, láthatjuk, hogy egy nagyon markáns irány az Akadémia működésében, és elnök úr utalt már a mostani időszakra is, és ez éppen erősíteni fogja ezt az irányt, hogy a fiatalok felé is nyisson az

Akadémia. Ösztöndíjakat hirdetett az Akadémia, és egy ösztöndíjrendszer látszik kibontakozni a következő időszakra. Ezt magam is nagyon fontosnak tartom, képviselőtársaim közül is voltak, akik erre rákérdeztek, és bizonyára majd a tartalmi válaszban meghallják ennek a konkrétumait is képviselőtársaim. De azért emelem ki ezt a területet, mert éppen arra mutat rá, hogy a Művészeti Akadémia a magyar kulturális élet szerves szereplőjeként, egy olyan szereplőként lép fel, működik és építkezik, és építi a kultúra különböző ágazataiban a kezdeményezéseket, amely nagyon tiszteletre méltó szerep és nagyon fontos munka.

Az alapokkal vitatkozik Hiller képviselő úr. Lehet az alapokkal vitatkozni, és ezt a vitát nagyon sokszor le is folytatták, le is folytattuk már, hiszen a parlamentben 2011. június 11-én fogadták el a képviselők a Művészeti Akadémiáról szóló törvényt. Azóta módosítottuk is ezt a törvényt, emlékeznek rá, a Nemzet művésze díj törvénybe emelésével például. Akkor sokat vitatkozhattunk erről, vita volt, majd szavazott az Országgyűlés, eldőlt a vita.

Értem ellenzéki képviselőtársaimat, hogy inkább izgágák, mint a dolgot tudomásul vevők, de ez a vita eldőlt. De ha ez nem lenne elég, akkor szeretném azt is jelezni, hogy egy választás is volt 2014-ben. Az Alaptörvénybe is beiktatta az Országgyűlés a Művészeti Akadémiát, az Alaptörvény is szól a Művészeti Akadémia szerepéről, az imént említett törvényeket is az előző ciklusban fogadtuk el. A választási kampányban is, amikor kulturális területről volt szó, nagyon sokat vitatkoztunk erről a kérdéstről is, és volt egy választás, ahol pedig az emberek mindezek tudatában, mindezt már látva, a 2012-13-as év működését is látva, amiről itt most a beszámoló is előttünk van, mindezt is látva, döntöttek és választottak képviselőket. Az eredményt tudjuk.

Az emberek azt mondták, hogy ez, ami elindult ezen a területen, az rendben van. Azt a választást, annak a választásnak az eredményét nehéz úgy magyarázni, hogy azt mondták volna, hogy nem. Épp ezért én azt szeretném kérni képviselőtársaimtól, hogy ragaszkodhatnak a véleményükhöz, de legalább vegyék tudomásul ezt a választói akaratot. És ez a munka most folytatódik, és sokkal - hogy mondjam - többet teszünk a magyar kultúráért, a magyar művészeti életért, ha politikusként nem hergeljük a kedélyeket, hanem mindazt nyugtatjuk, és ezeket a folyamatokat látva, higgadtan értékeljük.

Bár meg kell jegyezni, sokkal vehemensebb felszólalásokra számítottam, de azért az alapokkal való vitához ezt mindenképpen hozzá szerettem volna tenni, és köszönöm szépen, hogy végighallgattak.

Volt egy megjegyzése Kunhalmi Ágnes képviselő asszonynak, csak arra az egyre reagálnék, amikor azt mondta, hogy tudjuk, hogy a kultúra mennyivel kevesebb támogatást kapott az előző években, vagy mennyi pénzt vontak ki a kultúrából, valami ilyesmit mondott képviselő asszony. Nyilván a szocialista frakcióra igaz lehet ez a többes szám, de ha Magyarországon megnézzük a számokat és mindnyájan elgondolkodunk azon, hogy hogyan is van, akkor ez a többes szám már nem lenne érvényes. Sőt sokkal inkább azt tudjuk, hogy a kultúra kiemelt terület volt és jelentős összegeket kapott.

Épp önök vitatkoztak velem tavalyelőtt, hogy hogyan s mint kapott 17 milliárd forinttal több támogatást a kulturális terület 2014-ben, mint 2013-ban, emlékszem erre a vitára. Ne felejtsek ezt el. Akkor elmondtuk ezeket a számokat, és éppen azért mondom most ezt, mert nem szeretném, ha itt maradna a levegőben ez a téves vélemény, ez a megtévesztés, ez a tények elferdítése. A kultúra igenis, kiemelt ágazatként jelentősen nagyobb forrásokat kapott az elmúlt években, mint korábban. Gondoljon a Zeneakadémia felújítására, az ott elindult új munkára, a Tavaszi Fesztivál átalakítására vagy a kulturális közmunkaprogramra, vagy gondoljon a vidéki

múzeumfejlesztési program megemelt támogatási összegeire, vagy a vidéki könyvtári szolgáltató rendszer elindítására és az ott megjelent új 2 milliárdos forrásra. A tényeket ismerjük meg, képviselő asszony, és utána érdemes ilyen többes számokat alkalmazni. Köszönöm szépen a figyelmüket.

ELNÖK: Szabó Szabolcs képviselő úr, parancsoljon!

SZABÓ SZABOLCS (független): Köszönöm a szót, elnök asszony. Második hozzászólásomban ehhez az alap koncepcionális kérdéshez szólnék én is hozzá, amit itt Hiller képviselő úr és Halász képviselő úr elkezdett. Megmondom őszintén, hogy mi alapvetően úgy gondoljuk, hogy itt az MMA létrehozása és működése az itthon sajnálatosan kirobbant és művelt kultúrkampfnak egyfajta szereplője. *(Kucsák László: Ez mikor kezdődött?)*

Én örülök annak, hogy Halász képviselő úr azt mondja, hogy kiteljesíti a művészet szabadságát az MMA. Az Alkotmánybíróság döntésében konkrétan benne van, hogy pont a létrejötté kapcsán nem valósult meg az, hogy az alkotás szabadsága, a semlegesség és a pluralizmus érvényesüljön. Ez szó szerint benne van az AB döntésében. Tehát nem velem vitatkozik, képviselő úr, hanem az Alkotmánybírósággal.

Persze, én azt is értem, hogy ilyenkor arra hivatkoznak a fideszes, KDNP-s képviselők, hogy de hát nem is csak egyet, hanem három választást is megnyertek idén, de ettől én nem gondolom, hogy nekünk, akik nem nyertünk a választáson, akkor automatikusan azt kellene mondani, hogy akkor innentől kezdve minden rossz, amit gondolunk a világról, és azt ki kell dobni az ablakon. És nyilván képviselő úr is tudja, hogy nem az MMA koncepciójával meg a munkájával kampányoltak, és nem erre szavaztak az emberek, hanem a rezsiátverő akcióra meg hasonlókra, tehát ezek voltak inkább, amelyek befolyásolták a választásokat.

Tehát én is azt gondolom, csatlakozva itt Hiller Istvánhoz, hogy itt azért alapvetően van egy koncepcionális hiba. Megmondom őszintén, hogy ha az én pártom nyerne választásokat a következő alkalommal és kerülnénk döntési pozícióba, nagyon erősen átgondolnánk az MMA koncepcióját, meg azt hiszem, egyáltalán a létezésén is el kellene gondolkodni.

ELNÖK: Köszönjük. Jeleztem itt Pósan alelnök úrnak, hogy én is szeretnék hozzászólni a vitában, úgyhogy most ezt megtenném.

Egyrészt ezt a politikai vitát úgy gondolom, hogy eldönteni soha nem fogjuk tudni, mindegyik oldal meg van győződve a saját igazáról, és a kultúra területe, a különböző, akár a támogatások, pályázatok kiosztása mindig is értékrenddel átszótt terület volt, és mindig is értékrenddel átszótt terület lesz. Úgy gondolom, hogy ezt mindannyian bevallhatjuk. A pártok is azt gondolják magukról, hogy értékrendek mentén szerveződnek, és nyilvánvaló, hogy amikor kormányzati pozícióba kerülnek, nemcsak a kultúra területén, hanem minden ágazatban azt az értékrendet szeretnék érvényre juttatni, amelyet ők maguk vallanak. Úgy gondolom, hogy ez a szocialista kormányzatok idején is, meg a jobboldali kormányzatok idején is így volt. Értékrendek feszülnek egymásnak, és úgy gondolom, ezt nem fogjuk tudni eldönteni.

A beszámolóra konkrétan rátérve: az az érzésem, illetve nem is csak az érzésem, hanem úgy látom, és elnök úr is erről beszélt, hogy itt egy folyamatról van szó igazából. Tehát az MMA még bővülés alatt van, érthetjük ezt a tagok bővülése, illetve a feladatbővülések tekintetében is, a létrejötté óta a törvénymódosítások is újabb és újabb feladatokat is utaltak az MMA hatáskörébe, és ez valószínűleg még nem fejeződött be.

Kérdezném ezért elnök urat, hogy milyen olyan feladatbővülések várhatóak a későbbiekben, vagy akár az épületek kapcsán is ezt feltehetném, milyen új épületek azok, amelyek a terv szerint az MMA kezelésébe vagy tulajdonába fognak kerülni, illetve mi az az ideális állapot, amire önök úgy gondolják, hogy akkor mondhatjuk azt, hogy kész van az MMA feladatainak a bővítése. Nyilván a tagok bővülése az egy végtelen terület, arra mindig lehet mondani, hogy kevesen vannak, és mindig célja kell hogy legyen egy ilyen testületnek az, hogy minél több művészt bevonzzon és ezáltal lehetőséget adjon nekik is.

Nagyon részletesen kifejti ez a tanulmány az 51. oldaltól azt, hogy milyen problémák vannak a művészet területén, az előadó-művészeti törvénytől kezdve a Filmalap működésén keresztül, tényleg a rádiós, tévés, irodalmi műsorokig nagyon sok területet érintenek, és felvázolják azt, hogy mik a problémák. Azt szeretném ezzel kapcsolatban kérdezni, hogy a megoldási javaslatok kidolgozása folyik-e az MMA-ban, illetve úgy tudom, hogy a törvény felhatalmazza arra is az MMA-t, hogy a kormányzati kultúrpolitika kialakításában részt vegyen. Nagyon örülnék neki, hogy ha most nem is ismertetné velünk, elnök úr, a részletes javaslatokat, de hogy ezek készülnek-e, illetve folyik-e ez a munka, hogy ezeket a problémákat ki tudják küszöbölni, illetve azt kérdezném, hogy a bizottság megismerhetné-e ezeket a terveket, hogy ha rendelkeznek ilyennel. Ennyit szerettem volna kérdezni, illetve a többi kérdésem már elhangzott, úgyhogy azokat nem teszem fel még egyszer.

Kérdezem, hogy van-e még hozzászólási szándék. *(Nincs jelzés.)* Ha nincsen, akkor elnök úrnak adok lehetőséget, hogy az elhangzott kérdésekre, észrevételekre reagáljon. Parancsoljon!

Fekete György elnök (Magyar Művészeti Akadémia) válaszai az elhangzottakra

FEKETE GYÖRGY, a Magyar Művészeti Akadémia elnöke: Köszönöm szépen a válaszadás lehetőségét. Legszebb álmomban sem gondoltam volna, hogy ennyire szelíd lesz ez a beszélgetés, ami szelídség mögött a különböző észrevételek felelősségérzetét ott érzem. Tehát van egy olyan jó érzésem, hogy ha a kultúráról vagy a művészetekről van szó, akkor visszafogjuk magunkat, hiszen egy olyan horderejű kérdéstről van szó, ami érzésem szerint a következő években jelentőségében meg fog nőni, és nemcsak az Akadémia miatt, hanem az egész művészeti élet helyzete miatt.

Én négy évig voltam kulturális államtitkár, és utánam Hiller képviselő úr miniszter volt. Tehát ebből a helyzetből lehet látni, hogy alapvető nézetkülönbségek vannak a művészeti szabadság és egy csomó kérdés dolgában. Ezt mi soha nem fogjuk tudni kiegyenlíteni, mert sem ő, sem én nem fogjuk feladni alapvető elképzeléseinket. A kérdésnek a súlya mindig akkor merül fel, amikor valakinek nemcsak el kell mondania a saját véleményét, hanem a másik oldalnak a saját véleménye dolgában intézkednie kell, emberek, pénzek, sorsok, intézmények dolgát kell hogy fölvesse, és be kell hogy épüljön abba a történelembe, amelyiknek mindannyian felelős részesei vagyunk, ki, mikor, hogy, milyen mértékig.

Ezért majd fogok néhány kérdésre válaszolni, de főtitkár urat mindig meg fogom kérdezni, hogy kívánja-e ezeket kiegészíteni. Nagyon gyorsan átszaladok ezeken a felvetett kérdéseken.

A vidéki kapcsolatoknak a kérdése nagyon intenzív. Itt egy oldalban, álmomban nem gondolom, hogy felolvassam, hogy milyen, huszonvalahány vidéki művészeti akcióban vettünk részt, még példákat se nagyon mondok. Magamnak az az elképzelése, hogy az indulásnak az éveiben vagy a rendszer kidolgozásának az éveiben a vidékiekkel és a fiatalokkal való kapcsolatot a saját vidéki tagjainkon és a saját fiataljainkon - akik nagyon kevesen vannak a dolog természeténél fogva - próbáljuk

inkább bonyolítani. Mondjuk a fiataloknak a művésztelepi dolgaiban, több mint tízben való részvétel, vagy a különböző ifjúsági fesztiválokban való részvétel, azoknak a részfinanszírozása, ezekről többé-kevésbé beszéltem is.

Olyan fiatal társasággal, akik anarchisták, és akik támadnak, és akik verekednek, ahol szinte vér folyik az Akadémia székházának az avatásán, nem vagyunk hajlandók tárgyalni. Majd ha leszelídülnek, és ha valami minimális felelősséget éreznek az iránt, hogy ők is annak a magyar kultúrának és magyar művészetnek a részesei. Az én fényképemet, amin ki volt szúrva a szemem, egy 40 fős fekete ruhás, táncos társaság kivitte a Hősök terére éjszaka. Ez nekem nem vitapartner, még akkor sem, ha kiváló táncos. Ennyit akarok erről mondani.

Ez most egy kicsit felütésszerű volt, de ez jól mutatja, hogy mi mindenkivel leülünk. A legutolsó a veszprémi színházi szakembereknek a találkozója volt, ahol egymással esetleg az utolsó tíz évben kezet sem fogó művészek és rendezők le tudtak ülni az asztalhoz, szelíden megbeszéltek a magyar színház helyzetét, nem véletlenül azért, mert a színházi törvény vagy az előadó-művészeti törvény valószínűleg hosszú időre, akár a létében, akár a korrekciójában meghatározza a létüket.

Egy kitérőt akarok tenni az anyagi vonatkozásban, és nem véletlenül említettem Hiller miniszter úrnak az évjában való követését a minisztériumban. Amikor én az első adatokat megkaptam a kulturális kormányzat kezdete idején, akkor kaptam egy olyan statisztikát, hogy Európában a vezető országok kultúrájának és művészetének finanszírozása 80 százalékban magán, egyesületi, egyházi, társadalmi, magán, és 20 százalékban állami. Abban a pillanatban, amikor én az államtitkárságomat elkezdtem, pontosan fordítva volt Magyarországon. 80 százalékban volt a finanszírozás állami, és 20 százalékban minden egyéb. Nekem az a gyanúm, hogy ez az óriási statisztikai különbség változott ugyan, de nem nagyságrenddel. Ha nekem most becsülni kellene így kívülről, mert a pénzhez nem értek, még a saját pénztárcámhoz sem, nem hiszem, hogy egy 40-60 vagy egy 35-65 százalékos különbségnél nagyobb helyzet van. Ez belekaszál egyébként abba a problémába is, hogy milyenek a művészeti életpályák, az életpálya szó most nagyon aktuális, orvosi, mérnöki meg egyéb vonatkozásban.

Azok a művészeti életpályák relatíve biztosítva vannak, ahol intézmény áll mögöttük, színház, kórus, egyetem és egyebek, és azok az életpályák, ahol szabadfoglalkozás van, képzőművészet, iparművészet, fotóművészet, sok tekintetben még a zene is, ott az életpályamodell nagyon nehezen fog tudni létrejönni, és ebben van jelentősége annak, hogy az állami finanszírozás milyen. '90-ben azonnal észrevettük, a Nemzeti Kulturális Alapot én találtam ki, én csináltam belőle törvényt, én voltam az első elnöke, és akkor annak a preambulumban az a gondolat volt benne, hogy a Nemzeti Kulturális Alapnak azt kell finanszírozni, ami az ő támogatása nélkül nem jönne létre.

Nagyon fontos mondat, ez érzésem szerint ma is érvényes.

De továbbmennék a részletekben. A Vigadó az egy helyszín, mégpedig lehetőség szerint a magyar művészetek helyszíne. Semmiféle válogatás nincs, és elmondom mondjuk, hogy egy zenemű vagy egy kiállítás hogy jön létre a Vigadóban. Érkezik egy megkereső levél, valakitől, valahonnan, külföldről, Magyarországról, teljesen függetlenül attól, hogy politikailag hová tartozik. Az vagy a főtitkárhoz vagy hozzám bejön, én kiszignálom az illetékes tagozat vezetőjére, és az illetékes tagozat vezetőjének semmi más hatásköre nincs, minthogy azt mondja, hogy színvonalában megfelel-e a Magyar Művészeti Akadémia követelményeinek, és utána egy kht., amit direkt ilyen szerződések számára létesítettünk, még a Vigadó üzemelésére, az lebonyolítja a szerződéseket, a megállapodásokat, a megfelelő kedvezmények százalékát. Ha valaki megnézi a Vigadó mostani műsorát, a zeneit vagy a színházit

vagy az egyebet, abban pártpreferenciát, meg ideológiai elkötelezéseket nem talál, színvonalat azt igen. A színvonal az kötelező, az mindenféleképpen lényeges.

Volt egy kérdés a restaurátorokkal kapcsolatban: a restaurátorok bent vannak az Akadémián, hál' istennek, tárgyrestaurátor és képrestaurátor is van, ez a két alapvető restaurátor diszciplína van. Nem mondom, hogy nagy mértékben, de jelen van, és ahhoz az illetékes tagozathoz tartozik, amelyik tagozat művészeti tárgy témakörébe tartozik.

Az oktatási bizottság érdekes helyzetben van, mert mivel a Művészeti Akadémia csúcyszerv, nem igazán az általános és középiskolával, hanem a művészképzéssel kellene foglalkozni, de lehetetlen csak ezzel foglalkozni. Nagyon komoly, az oktatási bizottság tagjainak a kétharmada nem is akadémikus, kívülről hívunk be különfajta szakértőket, és próbálunk valami olyan megállapodásra jutni, hogy megkísérel a következő években arra javaslatot tenni az oktatási bizottság, hogy egy magyar átlag állampolgárnak a művészetekről szóló információtartalma tekintetében mivel kellene kijönnie az iskolából. Tehát olyan értelemben, hogy ha valaki reggel 7 órakor felkel, és este 10-kor lefekszik, az összes létező vizuális és nem vizuális, tonális és egyéb művészeti ág teljesítményével találkozik az építészetig bezárólag. Hogy tudjuk értékelni, hogy a magyar kultúra, a magyar művészeti terület mit jelent, azt egy ilyen oktatáson keresztül kellene.

A művészeti oktatás az teljesen más kérdés. Mondok egy statisztikai adatot: most nagyon jó kedvem van. (*Derűtség.*) A világ népei között, a 10 milliós Magyarországon van a legtöbb diplomás művész a világon fajlagosan. Ettől dagadni kellene a mellünknek a büszkeségtől, hogy igen, mi ilyen tehetséges nép vagyunk, hogy a színház, meg az irodalom meg a képzőművészet olyan teljesítményeket produkál, amelyek világszínvonalúak, még akkor is, hogy ha a világ nem nagyon tud róluk, mert nagyon sok mindenről nem tud. A szellemiekről tud természetesen, ezt nem pejoratív módon mondtam, rosszul is mondtam, a sztárjainkról tud.

Ugyanakkor ez egy „irtózatosságot” - mondom én idézőjelben - a finanszírozás számára, mert ezt a rengeteg kiváló művészt nagyon nehéz gondozni az életük folyamán, tevékenységi területekhez és a termékük létrehozásához finanszírozni, ez nagyon-nagyon sok évig még probléma lesz. Ezt az érzésem szerint erőteljes társadalmi segítséggel, mentorálással lehetne csak valamilyen mértékig csökkenteni. Az Akadémia ebben nem tud részt venni, mert sem anyagi eszközei, sem szellemiek nincsenek, az Akadémiának a művészet csúcsának a gondjaival kell foglalkoznia.

A Tudományos Akadémiával jó a kapcsolatunk. A Tudományos Akadémiával jó is volt, a korábbi elnökkel, a mostanival is, épp a napokban írtunk alá egy nagyon fontos szerződést, hogy azoknak a pályázatoknak az összes zsűrijében jelen vannak az Akadémia művész képviselői, amely pályázatok dolgában a felvetett tudományos kérdések, kérések kontextusban vannak művészeti problémákkal vagy művészettudományos problémákkal, egy fél tucat zsűritag küldéséről írtam én éppen levelet az elmúlt napokban.

A támogatás semlegességéről esett szó. Én nem tudom, hogy miért nem semleges a támogatás. Fogalmunk nincs, hogy akik a több száz pályázatot hozzánk benyújtják és megkapják a támogatást, kicsodák és micsodák. Néha magam is meglepetéssel veszem észre. A támogatások megítélésében sem az elnök, sem a főtitkár, sem az elnökség nincs felhatalmazva, a különböző tagozatoknak, a 9 tagozatnak most saját pályázati támogatási kerete van, maga ítéli meg ezeket, a saját maga által létrehozott bizottságban, én csak aláírok. Még csak nem is opponálhatok, úgyhogy nincs hatásköröm a dologban.

A Hild villával kapcsolatban még az is felmerült már korábbi felvetésekben, hogy miért csinálunk mi elméleti kutatóintézetet. Azért csinálunk, mert a kortárs kutatás teljesen szétesett Magyarországon. Minden művészeti ág önállóan gondolkodik, van képzőművészeti történet, iparművészeti történet, filmtörténet, színháztörténet, egyetlen olyan akció ma nincs Magyarországon, amelyik vízszintesen is megnézné, hogy ezek milyen kapcsolatban vannak egymással, milyen hatással vannak, mi a közös vagy éppen az ellentétes szociológiai hátterük, melyik hogyan helyezkedik el Európában, miért, mikor volt bizonyos művészeti ágaknak zenitje és nadirja. Tehát ezt kell majd megtenni, ez egy nagyon hosszú, 10-15 éves munka, míg ennek olyan komoly, látható eredménye lesz, hogy a történelmi hátrányt e tekintetben is le lehet dolgozni.

A díjak és elismerések. Az Akadémiának saját díjai is vannak, a tagozatoknak is vannak saját díjai, van akadémiai nagydíj és akadémiai aranyérem, ezek a díjak annak a generációnak szólnak e pillanatban, akiknek idős korukra nagyon komoly egzisztenciális nehézségeik vannak, de kiváló szakemberek. Most a Nemzet művésze díjnak egy kétéves, nem küzdelemmel, hanem egy kétéves felkészüléssel való létrehozása jól mutatja, hogy minden olyan vád, akárhonnán érkezik, hogy a Magyar Művészeti Akadémia a politikailag hozzá tartozó művészeit akarja kitüntetni, már túlmegy a tisztességes kritika határán, egyszerűen hazugság.

Tessék megnézni a névsorokat, és akkor kiderül, hogy ez egy olyan tisztességes névsor, ami a különböző fajta politikai vagy filozófiai alapállású művészeket közel hozta egymáshoz, és az én életem egy nagy pillanata volt, amikor ezeket a díjakat kiosztottuk, és olyan emberek borultak egymás nyakába, akik hallani nem akarták a másik nevét.

Az a megjegyzés pedig, hogy ki, miért akadémikus, miért nem, Hiller úr nem jól tudja. Négy hónappal előbb született meg a Magyar Művészeti Akadémia, mint a Széchenyi Művészeti Akadémia, ezt a bírósági bejegyzések bizonyítják, meg kell nézni az interneten, és teljesen nyilvánvaló. A történetet biztosan ismeri képviselő úr, hogy ez hogy történt, hogy próbálta Kosáry Domokos lekorumpálni Makovecz Imrét, hogy szüntesse meg a Magyar Művészeti Akadémiát, és akkor ő fölveszi akadémikusnak a Tudományos Akadémiára, amiben elhangzott egy pejoratív mondat, amely történet Makovecz Imre életműkönyvében gyönyörűen le van írva. Ezt mindenki tudja, ismeri, akit ez közelebből is érdekel.

Az pedig, hogy a Magyar Művészeti Akadémia köztestületi tagjainak a névsora miért olyan, amilyen, az azon múltott, hogy akkor is és azóta is a Széchenyi Akadémia kifejezte, hogy nem kíván közfeladatot ellátni. Márpedig ha egy kormány létrehoz egy köztestületet, akkor azt a közfeladatok ellátására hozza létre. Tehát hogy ha valaki nem akar pingpongozni, akkor nem kell betenni a pingpong-válogatottba. A Széchenyi Akadémiával kapcsolatban én voltam az, aki még a saját büszkeségemet vagy tartásomat is feladva tettem kemény kísérletet a Széchenyi Akadémia elnökével arra, hogy kössünk szerződést és működjünk együtt, és néhány nap múlva megkaptam a nemleges választ.

Tehát nem tudunk mit csinálni, van 7 tagja a Magyar Művészeti Akadémiának, aki a Széchenyi Akadémiának is tagja, még az ő közvetítésük vagy kohézióképességük sem tud megnyilvánulni, mert a legmerevebben elzárkózik a Széchenyi Művészeti Akadémia. És hogy ha azt a kérdést tesszük fel, hogy abból a testületből mi miért nem hívtunk meg tagokat, egyetlen olyat nem tudok, hogy a Széchenyi Akadémia a Magyar Művészeti Akadémia tagjaiból valakit meghívott.

Tehát én úgy tudom elképzelni, hogy a kultúra területén is egy tisztességes, becsületes, átlátható viszonyossággal lehet azokat az ellentéteket elsimítani, amelyek egyáltalán elsimíthatók, mert az én 80 éves tapasztalatomból mondjuk 60 év

tapasztalata azt mutatja, hogy az ideológiai és politikai különbségek a művekben is megnyilvánulnak. Ez egy nagyon súlyos mondat. A művekben is megnyilvánulnak, ez különösen az irodalomra vonatkozik, hogy milyen mértékben tekintünk onnan errefelé, Magyarországra, olyanok, akiket ott fizetnek.

A Múcsarnokot szentélyé akarjuk tenni. A Múcsarnok elveszítette a szentély voltát. Emlékeztetem Hiller képviselő urat, hogy ha látta az utolsó múcsarnoki kiállítást, a „Mi a magyar?”-t, ahol húgylébe áztatott Szent Korona és Parlament volt egy képen, ahol a honfoglaló harcos lovának a felemelt lába alatt a szellentését szagolta egy honfoglaló magyar, ez blaszfémia, és nem egy volt ilyen, hanem 11-néhány. Ugyanakkor erről a kiállításról a főművek hiányoztak. A magyar festészet, szobrászat nagy moguljainak a művei hiányoztak, tehát a válogatás oly mértékig volt útszéli, hogy az egyszerűen tűrhetetlen volt. Ezt meg kell jegyeznem, és ezt mondom úgy, mint aki ennek azért az egyetemi professzora voltam 20 éven keresztül, és ezeket magam is tanítottam.

Az alapok valóban vitathatók. Az alapok különbözőségének a kiegyenlítése érzésem szerint csak úgy történhet meg, hogy ha nem művészek és politikusok vitatkoznak egymással, hanem a művek kezdenek el vitatkozni egymással. Érzésem szerint a könyvnek a könyv az ellentéte, a képnek a kép az ellentéte, a szobornak a szobor az ellentéte, vagy a szimfónia a szimfóniának az ellentéte. És bár tudna úgy átmenni a magyar művészet belső vitáinak a dolga azokra a rétegekre, ahol még egy bizonyos mértékig a közönségre is volna bízva, hogy ezek közül a művekben megjelenő különböző koncepciók közül a közönség mit fogad be.

Én egyelőre ennyit mondanék, és itt a kérdések felénél főtitkár úrnak van pontos megjegyzése, többek között az alkotmánybírószági szövegkitételrel kapcsolatban is. Úgyhogy én, ha megengedi, elnök asszony, átadom a szót Kucsera Tamásnak.

ELNÖK: Természetesen.

Dr. Kucsera Tamás Gergely főtitkár (Magyar Művészeti Akadémia) válaszai

DR. KUCSERA TAMÁS GERGELY, a Magyar Művészeti Akadémia főtitkára: Amennyiben megkaptam a szót, elnök asszony, tisztelettel és nagyrabecsüléssel köszöntöm a bizottságot. Köszönjük a lehetőségét annak, hogy itt vagyunk, és engedjék meg, hogy ahogy elnök úr is mondta, néhány kiegészítést tegyek, mivel előzetes egyeztetésünk alapján elnök úr azt kérte, hogy esetlegesen a konkrétumokba belemenő módon én válaszoljak, ezért minden képviselői kérdésre egy-egy rövid kiegészítést magam is tennék.

Tehát tényleg csak példálózva, ha megnézem, hogy 2012-13-ban mondjuk a Szegedi Kortárs Balettet, a debreceni Kodály Kórust, a nyíregyházi - ahogy képviselő úr is mondta - gyermekkórusokat ugyanúgy támogattuk, mint ahogy mondjuk rendezvényeket valósítottunk meg akkora településeken is mondjuk, mint Magyarlukafa vagy Pereszteg vagy éppen részt vettünk együttműködőként Mosonmagyaróváron Gyurkovics Tibor posztumusz MMA-tagunk emlékszobájának kialakításában. Ezek azt mutatják, hogy valójában a Magyar Művészeti Akadémia a kezdetektől fogva törekedett arra, hogy ne egy Budapest-központú művészeti, kulturális támogatást valósítson meg. *(Megérkezik az ülésre Farkas Gergely.)*

A fiatalokra vonatkozó másik kérdés. Itt talán ketté lehet választani a dolgot. Az egyik az, hogy amióta a Magyar Művészeti Akadémia - ez már a beszámolási időszakon túli, hiszen a '14-es évben történt, de a kérdésre talán válasz - átvette a Múcsarnok működtetését és a Pesti Vigadó is megkezdte a működését, iskolai

csoportoknak, osztálykirándulásoknak ajánlott föl szakmai programelemként látogatást. Ez mondjuk így, hogy a laikus gyermekeknek, mint ahogy az előbb említettem, mondtam, akár ifjúsági művészeti csoportoknak, kórusoknak is támogatást adott. De mondjuk így, hogy a művészképzésben részt vevő fiataloknak a beszámolási időszakban és azon túl is az építőművészeti tagozatunk „TÁJ/PONT” néven 40 év alatti művészeknek pályázatot írt ki, a beszámolási időszakon túl, vagy a közelmúltban zajlott le a Molnár Tamás Kutatóintézetrel - ő is posztumusz tagunk - egy közös eszmetörténeti pályázat, és a Magyar Művészeti Akadémia, ahogy elnök úr is mondta, tagozatonként 2-2 ösztöndíjat biztosít. Ez kétszer kettőször kilenc, tehát 36 ösztöndíjat biztosít, ami azért mondjuk, ha viszonyítjuk azt, hogy az állami művészeti hasonló ösztöndíjrendszer számosságát tekintve nem éri el a 140-et, azért ez nem egy rossz arány és bővülmény. Ebből minden tagozat kettőt-kettőt 40 év alatti művészeknek ajánl, illetve oszt ki. Ennyit talán ezekhez.

Kucsák képviselő úr a művészeti csoportokkal, egyes művészekkel való együttműködésre is rákérdezett. Itt azt lehet mondani, hogy részben a pályázati rendszerünkön keresztül, nyilvános pályázatok, részben meghívásos pályázatok, részben valóban, amennyiben lehet, további együttműködésekben keresztül próbálunk meg mind egyéni, mind csoportos vagy intézményi támogatásokat biztosítani. Ennek valóban a formája akár a forrásátadás, akár kedvezmények adása a helyszíneinken.

Egy speciális vonatkozását azért kiemelném, hiszen szót ejtett erről elnök asszony is, a Magyar Művészeti Akadémiáról szóló törvény valóban egy többször módosított törvény. Az egyik első módosítását is mi magunk kezdeményeztük, talán az összes módosításból egy volt az, amit nem mi, ez a Ptk.-val kapcsolatos átfogó módosítás okán indult el önálló módon. Ezen kezdeményezés pedig az volt, és ezt hangsúlyoznám, hogy a művészeti szervezeteknek a Magyar Művészeti Akadémia a Nemzeti Együttműködési Alapról szóló törvény felhatalmazása alapján kialakuló felhatalmazás okán direkt működési támogatásokat biztosít. Azt gondolom, ez nagyon hangsúlyos, évi 100 milliós forrást biztosítunk harmadik éve. Itt mindannyian ismerik önök - ezért nem részletezném - a civil szervezetek alaptevékenységéhez kapcsolódó működési költségek folyamatos likviditási hiányát, itt próbálunk, országos szervezeteknél nem.

Pósán László alelnök úrnak a kérdésére elnök úr választ adott. A bizottsági működésbe valóban szakértőket vonunk be, de a bizottságot magát is egy egykori művészeti egyetemi rektor, Farkas Ádám akadémikus úr vezeti, de ettől függetlenül egyébként elmondhatjuk, hogy az összes művészeti képzést folytató intézménnyel vagy művészeti felsőoktatási intézménnyel megvan az Akadémiának a tárgyalásos viszonya, megvan az együttműködése, számos programot együtt valósítottunk meg.

Szabó Szabolcs képviselő úr kérdéseire a válasz. Ha megengedi, ön még egy hozzászólást is tett, és akkor arra most összevonva vagy együttesen tudnék talán válaszolni.

Az alkotmánybírósági döntés két részből állt: egy alkotmányossági követelmény megfogalmazásából és egy lezáró végzésből. Az alkotmányossági követelmény, azt azért mondhatjuk, hogy tulajdonképpen mindenkinek szól, mindenkinek, aki művészeti akadémiát hoz létre vagy működtet a jelenben vagy a jövőben, ilyen módon az Országgyűlés számára is. Abból a feltételezésből indult ki valóban az alkotmánybírósági döntés - hogy ezt így mondjam, és erre kérdezett rá ön is -, hogy egy egyesületnek nem volt a korábbi alkotmányban sem és a jelenlegiben sem kötelezettsége mondjuk a plurális semlegesség és a legszéleskörűbb mondjuk társadalmi felelősségvállalás. És ha ez így van, akkor miért alapozhatta személyi összetételét, alapítói körét tekintve egy egyesületre, a Magyar Művészeti Akadémia

társadalmi szervezetre, amelyet Makovecz Imre alapított a Magyar Művészeti Akadémia köztestülete megalakulása során?

Két dolgot szeretnék tisztelettel jelezni, nem vitatva, hanem tiszteletben tartva az Alkotmánybíróság döntését. Tehát elméleti megállapításokat tennék.

1. Attól, mert egy ágazati törvény vagy egy alkotmányos törvény, alaptörvény nem teszi követelménnyé egy szervezetcsoporthoz a plurális szemléletet vagy akár a széles körű társadalmi felelősségvállalást, ezt attól még ő magára nézve kötelezővé teheti. Ha valaki megismeri a Magyar Művészeti Akadémia egyesület, tehát a Makovecz-féle egyesület alapszabályát, akkor ezek követelményként megfogalmazódtak. Ennek vizsgálatát nem kellett az Alkotmánybíróságnak megtennie, hiszen nem feladat- és hatásköre. Ez az egyik megjegyzésem.

A másik megjegyzésem az, hogy amire a döntés is alapult, az tényszerűen nem volt úgy, részben az Országgyűlés Kulturális bizottsága által delegált két fő, egyébként pedig egy 8 fős testület volt egy akkreditációs és szervező bizottság, tehát nem volt automatikus tagátemelés, mint ahogy jogfolytonosság sincs a Művészeti Akadémia társadalmi szervezet és egyesület között.

A kérdés másik fele, ami az alkotmányos követelmény szempontjából érdekes lehet, arra azt gondolom, hogy implicite vagy akár már direkt is választ adtunk, de ahogy elnök úr leírta, hogy a rendelkezésre álló forrásokat az Akadémia összművészeti struktúrájához hasonlóan egyenlő arányban osztja fel belülről az Akadémia, és a tagozatok hozzák meg az érdemi döntést, formális ehhez kapcsolódóan az elnöki hozzájárulás. Ez bizonyítja arra a kérdésre a választ, hogy valóban mondjuk összművészeti logika szerint a lehetőségek szerint egyenletesen osztja-e meg az Akadémia forrásait, a figyelmeit a művészeti ágak között. Én azt gondolom, hogy erre a válasz, ha a gyakorlatot nézzük, akár a bizottsági beszámolót vizsgáljuk, a válasz: igen.

Az, hogy világnézetileg milyen módon semleges az Akadémia, én, ha megengedi, képviselő úr, a történetiség szempontjából egy fordított logikai állítást tennék meg.

A Magyar Művészeti Akadémia pályázataival kapcsolatban, mint ahogy ön is talán ezt ismeri, volt egy művészeti csoport, amely egy bojkottot hirdetett meg. A bojkott meghirdetésének körülményei különösen érdekesek, mert ezt a plusz 1. napon tették meg. Ha nem lett volna egy szolgáltatói szerzerleállítás, akkor a pályázati időszak után hirdették volna meg a bojkottot az akadémiai pályázattal szemben, de ez egy zárójeles, objektív körülmény.

Az is objektív körülmény, történetileg vizsgálva az eseményeket, hogy azon szervezeti kör és személyi kör, amelyik meghirdette ezt a bojkottot a tavalyi évben, az azt megelőző évben az Akadémia támogatási rendszerének első évében, tehát a beszámolási időszak 2012-es évében emlékeim szerint tucatnyi támogatást kapott, nagyjából-egészéből félmilliótól 2 millióig terjedő támogatásokat programra, működésre. Mivel már az ember ilyenkor érdeklődik, ahogy képviselő úr is érdeklődött, én magam is megnéztem, nagyon komoly - mondjuk így - a támogatás forrásainál és szempontjából a felülreprezentáltság, tehát az átlagos támogatásoknál erősebb támogatást kaptak ezen pályázatokon felül.

Ezt az ember már csak utólag látja, amikor mondjuk ilyen típusú stimulusok érik. Tehát azt gondolom, hogy ez egy nagyon jó megállapítás volt, az AB ilyen tekintetben lévő megállapítása, felelősséggel tudom mondani, hogy a Magyar Művészeti Akadémia a kezdetektől fogva megfelel az alkotmányos követelményben megfogalmazottaknak.

Az AB-döntés másik fele, ez egy lezáró végzés volt, ami szerint azon fordulatot már érdemben nem vizsgálta az AB, ami lehetővé tette volna, és itt a feltételes módon

van a hangsúly, hogy a Magyar Művészeti Akadémia, tehát az eredeti MMA-törvény szerint a törvényen túl alapszabályban további kritériumokat is meghatározhatott volna a tagfelvétel során. Tette volna, lehetővé tette volna, az MMA alapszabályát 2011 novemberében úgy fogadtuk el, hogy ezzel a joggal nem élünk, mert azt vélelmeztük, hogy ha a jogalkotó így gondolta volna, akkor ezt a törvényben megfogalmazta volna. És mivel mi ezt így gondoltuk, ezért ezeket a volnákat kívántuk megszüntetni azzal, hogy a tavalyi törvenymódosításnál mi magunk kezdeményeztük ezen jogszabályi hely hatályon kívül helyezését, mire az AB vizsgálat lezajlott, addigra ez azon kívül volt.

Ezért azt gondolom, hogy a beadvány időszakában jogos volt az ombudsmani kétely, az MMA gyakorlatában nem valósult meg alaptörvénysértés, és mi magunk kezdeményeztük egyébként ennek a kivezetését, ami meg a lezárással megtörtént.

Azt gondolom, hogy ezzel talán mind a kérdésére képviselő úrnak, mind a megjegyzésére választ adtam, vagy legalábbis törekedtem rá.

A másik kérdése gyakorlatias jellegű volt. Itt közben a beszámolómból próbáltam meg kiszedni. A '12-es évben, amikor adminisztratív indult a Művészeti Akadémia gazdálkodása is, tehát itt az első mondjuk így, hogy negyedév azért ilyen mindenféle állami intézményrendszerbe való akkreditációval egy kicsit döcögött, a '12-es évben közel 2 millió 300 ezer forint volt, ami saját bevételünk volt diszkontkincstárjegyek lekötéséből, a '13-as évben ez az 5 millió 100 ezer forintot érte el, illetve haladta meg.

A beszámolási időszakon túl elmondható, hogy mint közhasznú szervezet, felajánlást kaptunk, ez talán 100 ezer forintos nagyságrend, amely ez évben jutott tudomásunkra a felajánlás logikájából és az adminisztráció logikájából következően. A '14-es évvel kapcsolatosan majd a következő két éves beszámolónál el tudjuk mondani, hogy az átmenetileg az MMA titkársága által működtetett Vigadó - a kezdeti hónapokban így működtettük - produkált saját bevételeket, de ezt majd két év múlva konkrét adatokkal hozom.

A Hild villa kutatási koncepciójával kapcsolatban elnök úr tett megállapításokat. Szervezeti értelemben azt gondolom, és a működését tekintve annyit mondanék még el, hogy ahogy elnök úr is mondta, egy összművészeti szemléletű elméleti és módszertani kutatóintézetéről van szó, ami nyilvánvalóan az előbb mondott művészeti ágak és a művészet egészével kapcsolatos problémákat próbál meg teljes társadalomtudományi, mondjuk így, hogy átszűrően keresztül jogi, közgazdasági, politikatudományi, általános művészetelméleti, de akár pedagógiai vagy történeti szempontból vizsgálni. Ennek a felállítása reményeim szerint a 2015. évben megvalósul.

Annyi megjegyzést még talán tennék, hogy ugyanezen kérdéseket Kunhalmi Ágnes alelnök asszony is feltette az AB-val kapcsolatban. Tisztelettel, hogy ha elfogadja válaszként az előbbi válaszomat, kapcsolódóan, amit megtettem Szabó képviselő úrnak, akkor ezt most nem ismételném meg.

Néhány egyéb megjegyzés. A beszámoló része volt a politikai intézményrendszerbe való integrálódás. Azt gondolom, hogy mint egy Alaptörvényben nevesített intézmény, a Magyar Művészeti Akadémiának feladata volt az alkotmányos együttműködés kényszeréből vagy logikájából fakadóan kialakítani azokat a kapcsolatokat, amelyek egy korábban köztestületként nem létező szervezetként nyilván nem voltak meg. Ennek két formája van nyilvánvalóan: a protokolláris elemeken túl a tartalmi együttműködések és az intézményesített együttműködések is. Ezen intézményesített együttműködések kialakításának egyik formája akár a delegáltakon, delegátusokon keresztül való együttműködés, megállapodásokon keresztül való együttműködés. Az ilyen együttműködések is segítette mind az Országgyűlés a 2012-es MMA-törvény módosítással, mind a

kormányzat a Magyar Művészeti Akadémia kultúrstratégiai szerepéről szóló kormányhatározattal kapcsolatosan. Tehát ezt így kell értelmezni. Én azt gondolom, hogy egy második kétéves beszámolóban, ahogy ezt egyébként mind a bevezető vezetői összefoglalóban, mind a záró részben leírtuk, nem fogunk ilyen részletességgel ilyenekről szólni. Azért mutattuk be, hogy látszódjék: a munka folyik.

Ez a munka ezen alapozó, sőt mondjuk így, hogy beilleszkedő szakaszát már lezártuk, úgyhogy nyilvánvaló, hogy ez a jövőben nem lesz olyan érdekes, hogy ezzel kapcsolatban egy bizottságot ilyen részletességgel tájékoztassunk.

Kérdésére a válasz: a Bajza utca, Andrássy út sarkán lévő, a világörökség részét képező épület megvásárlása mennyiben volt szükséges. Ahogy elnök úr is jelezte, a Vigadót működtető nkft.-t év közben megalapítottuk. Gyakorlatilag az nkft. 20 fős állománya és az oda állandóan bedolgozó, nyilvánvalóan egy ilyen épületnél az épületmenedzsment - őrzés, takarítás, miegyéb - egyéb állandó partnereinek szükséges helyiségeken túl valójában tényleg nincsen további helyiség.

Én, aki annak idején a Magyar Tudományos Akadémia elnöki főtanácsadójaként dolgoztam, és ilyen módon jól ismerem az Akadémia központi épületét, székházát, az székháznak épült, a Vigadó nem. Vices történetet is lehetne mondani, éppen az utolsó elnökségi ülést egy aznap esti rendezvény főpróbájára szerveztük rá, gyakorlatilag végighallgattuk az elnökségi ülés alatt a főpróbát. Ez különös művészeti értékkel is bírt (*Kunhalmi Ágnes: Összművészeti.*)... összművészeti értékkel is bírt, itt találkozott a művészetpolitika vagy művészetstratégia és maga a művészet valójában.

Megint csak kérdésére tisztelettel válaszként azt tudom mondani, hogy a legnagyobb meggyőződésem mellett tudom azt mondani, hogy a Magyar Művészeti Akadémia az elmúlt három évben az új díjak megalapításával, legyenek ezek a saját díjak, legyenek ezek a tagozati díjak, köztestületi díjak vagy a Nemzet művésze díj, ha kiszámoljuk, közvetlenül, direkt módon, vagy ösztöndíjak, művészeknek adható pluszforrásokat elismerés vagy tevékenységét támogató forrásokat adott, biztosított, ért el, lehet azt mondani, hogy érdekképviseleti módon vont be. Ezek korábban nem voltak, ezek léteznek és vannak.

Ezért van részben a Művészeti Akadémia. Nemcsak azért, hogy produkciókon, alkotásokon keresztül, hanem akár a művészeti létformát támogassa vagy azt ismerje el. Én abban bízom, hogy ezen munkánkat és tevékenységünket tovább tudjuk erősíteni.

Még egy megjegyzés volt talán, amelyre elnök úr reagált, Hiller István miniszter úr megjegyzésére. Én annyit jeleznék, hogy a Magyar Művészeti Akadémia valóban az alapítói tagi körhöz képest megduplázta a rendes és levelező tagi létszámát. Kiteljesítette a levelező tagok jogosítványait, beemelte a nem akadémikus köztestületi tag tagsági kategóriáját és a bővítés során egyébként nem vizsgálva azt, hogy ki, milyen tag, de az eredményeképpen egyébként SzIMA-tagot is vett fel tagjai közé, belső díjazással méltatta. Én azt gondolom, hogy a Magyar Művészeti Akadémia megint csak azt tudom mondani, egy kicsit megfordítva a dolgot, ahogy Szabó Szabolcs képviselő úrnak adtam választ, először nézi a produkciót, az embert, utána esetleg megállapítja, hogy a létnek, az emberi működésnek más egyéb vonatkozása is van, de ezzel nem törődik.

Ezért is azt gondolom, hogy a tevékenységünk eredményeit látva, nyugodt lelkiismerettel tudom mondani, hogy ilyen módon is megfelelünk az alkotmányos követelménynek, amelyet az AB leírt.

Azt gondolom, hogy ha itt végignézek a jegyzeteimen, én akkor bízom abban, hogy minderre kiegészítő vagy önálló választ adtam. Nagyon szépen köszönöm a figyelmüket, elnök úrnak még, ha lehet, elnök asszony, visszaadom a szót.

ELNÖK: Parancsoljon!

FEKETE GYÖRGY, a Magyar Művészeti Akadémia elnöke: Egyetlen kérdésben szeretnék még szólni. Felmerült a Liget-projekt probléma. A kérdés úgy hangzott, hogy egyetértünk-e vele. A kezdet kezdetétől egyetértünk vele, én magam a saját 60 éves tapasztalatom alapján tökéletesen ismerem az egész múzeumi rendszert, személyes résztvevőivel, kiállításaival együtt, egy csomó magyar múzeumnak magam voltam a belsőépítésze.

Hihetetlen nagy szükség van rá, mert mint említettem, azt az elképesztő méretű és színvonalú művészeti és művészetszociológiai kincset, amit a magyar múzeumok tartalmaznak, azt meg kell mutatni a világnak. Ez így nem fog menni, hogy bizonyos múzeumoknak az anyaga 150-160 éve nincs kiállítva.

Én magam a Néprajzi Múzeum tervezője voltam, egy abszurd épületben, a Kúria épületében csodálatos néprajzi múzeum lesz, mert az 2-3 nappal ezelőtt eldőlt, megvolt a pályázatok második rendje is, és az egész magyar 1100 évre visszatekintő népi kultúra a Néprajzi Múzeumban csodálatos körülmények között lesz jelen. Ez vonatkozik a világ első számú fotóművészeire is, hiába vannak három kicsi helyen az országban: Kecskeméten, az Ernst Múzeumban meg a Capában, fantasztikus kisugárzása van, sőt meg lehet látni majd a képzőművészeti nemzeti szalon második menetén, hogy a fotóművészetnek és az élő képzőművészetnek a technika beszüremelésében micsoda elképesztő világszínvonalú alkotásai vannak. Úgyhogy örülni kell ennek a múzeumnak.

A Tudományos Akadémia Zenetörténeti Múzeumában pedig egy, a világon nem található mennyiségű és szépségű hangszergyűjtemény van jelen. Most, ebben a pillanatban öt kiállítás van öt ragyogó magyar zeneszerzővel. Ezeknek ott a helye, és nem elszigetelt kis épületekben.

Az első pillanattól kezdve jelen vagyunk, én a főbizottságban is jelen vagyok, az Építészeti Múzeum bizottságában is, minden egyes programalkotó bizottságában az Akadémiának két tagja jelen volt az elmúlt másfél-két évben, amióta a Liget-projektéről van szó. Köszönöm szépen. Ennyit kívántam hozzátenni.

Határozathozatal

ELNÖK: Köszönöm szépen, elnök úr és főtitkár úr beszámolóját. Most pedig a határozati házszabály 85. § (2) bekezdése alapján határozatot is kell hoznia a bizottságnak a beszámoló elfogadásáról vagy elutasításáról. Röviden ismertetném a szövegszerű javaslatot, amelyről szavaznunk kell.

Az Országgyűlés Kulturális bizottsága az egyes házszabályi rendelkezésekről szóló 10/2014. országgyűlési határozat 85. § (2) bekezdés a) pontja alapján a Magyar Művészeti Akadémia 2012/13. évi beszámolója Magyarország Országgyűlése számára beszámolóját elfogadja.

Kérdezem, hogy ki az, aki támogatja, hogy ezt a határozati javaslatot elfogadjuk. *(Szavazás.)* 9 igen szavazat. Ki az, aki nem támogatja? *(Szavazás.)* 2 nem szavazat. Ki az, aki tartózkodott? *(Szavazás.)* 2 tartózkodás.

A bizottság elfogadta a beszámolót. Köszönöm elnök úrnak és főtitkár úrnak, hogy rendelkezésünkre álltak. Jó munkát kívánok!

Ezzel az első napirendi pontot lezárom.

A közszolgálati médiaszolgáltatásra és a médiapiacra vonatkozó egyes törvények módosításáról szóló törvényjavaslat (T/2189. szám)

(Dunai Mónika és Tuzson Bence (Fidesz) képviselők önálló

indítványa) **(Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)**

A második napirendi pontunk a közszolgálati médiaszolgáltatásra és a médiapiacra vonatkozó egyes törvények módosításáról szóló törvényjavaslat tárgysorozatba vételéről dönt a bizottságunk. Az előterjesztő Dunai Mónika és Tuzson Bence képviselők.

Dunai Mónika bizottsági tagként is jelen van, így megadom a szót előterjesztőként. Parancsoljon!

Dunai Mónika (Fidesz) szóbeli kiegészítése

DUNAI MÓNIKA (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Asszony! Tisztelt Bizottság! A közmédiára vonatkozó törvényjavaslatunk benyújtásával három kiemelt célt kívánunk elérni.

Az első az, hogy a közmédia rendszere, struktúrája legyen olcsóbb, átláthatóbb, és ezzel természetesen egyszerűbb is. Ezt a célt úgy kívánjuk elérni - és ezt tartalmazza a javaslatunk -, hogy a mostani négy zrt. helyett egy sokkal átláthatóbb, egységesebb egy zrt.-ként működjön a továbbiakban.

A második nagyon fontos célja a törvényjavaslatnak, hogy lehetőséget kívánunk ezzel a javaslattal biztosítani a közmédiának további csatornák indítására. A javaslat szerint két további csatorna indítását tesszük, tennénk lehetővé.

A harmadik nagyon fontos célunk pedig az, hogy egyszer s mindenkorra szeretnénk most már pontot tenni annak az Európai Unióban négy évvel ezelőtt kialakult vitának a végére, amely az európai és a magyar médiaszabályozásról szólt. Beemelünk olyan pontokat ebbe a törvényjavaslatba, amely teljes mértékig megfelel az európai uniós szabályozásnak is. Ilyen az, hogy a közmédiának minden évben el kell készítenie egy médiastratégiát, egy stratégiai tervet, amelyben nagyon sok mindent kell vizsgálnia, többek között a piacon jelen lévő többi médiának a térnyerését is.

Ezen kívül egy értékmérést is minden évben el kell készítenie. Ez szintén az európai uniós normáknak felel meg.

Szeretném kérni a bizottságtól, hogy támogassa a törvényjavaslat tárgysorozatba vételét. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük szépen. Kérdezem a bizottság tagjait, hogy ki az, aki hozzá kíván szólni a tárgysorozatba vételről szóló vitához. Szabó képviselő úr, parancsoljon!

Kérdések, hozzászólások

SZABÓ SZABOLCS (független): Köszönöm a szót, elnök asszony. Majd a vitában lesz módunk részletesen megvitatni, úgyhogy tényleg csak slágvortokban annyit jegyeznek meg ezzel kapcsolatban, hogy gyakran halljuk ezt a „vonjuk össze egy cégbe, egy irányítás alá az egyes cégeket, és akkor az majd hatékonyabb lesz”. Mondjuk én nem vagyok történész, mint Hiller István vagy Pósné képviselő úr, de úgy emlékszem egyébként, hogy a trösztösítés egyszer már csúnyán megbukott ebben az országban. Tehát valami jobb érvet kellene majd valószínűleg találni a későbbiekben. Mi sokkal inkább ebben ilyen ingatlanbizniszt, műsorkiszervezési hátteret látunk, és kifejezetten a kereskedelmi tévék támadását olvassuk ki belőle, az alapsomagból próbálják majd ezzel szépen kiszorítani az RTL-t, hiszen most eléggé kritikus a kormánnyal szemben. De ezt majd bőven lesz alkalmunk megvitatni az általános és a részletes vita során. Köszönöm szépen.

Én természetesen nemmel fogok szavazni erre a javaslatra.

ELNÖK: Kunhalmi Ágnes, parancsoljon!

KUNHALMI ÁGNES (MSZP), a bizottság alelnöke: Nagyon szépen köszönöm. Az MSZP nem támogatja a javaslat elfogadását, egész egyszerűen az esztelen centralizációt nem tartjuk elfogadhatónak, főleg, ha kitűnik, hogy kézi irányítással zajlik az egész. Nem derül ki ugyanis a javaslatból, hogy a közmédia mire, milyen felhatalmazás alapján, mennyit költene, ahogy az sem, hogy a költséket ténylegesen ki fogja valójában ellenőrizni.

Teljesen átláthatatlan, hogy a három megszűnő közmédia vagyontárgyaival például mi lesz. Véleményem szerint továbbá a leépítés leginkább újra kirúgásokhoz fog vezetni. Szeretném emlékeztetni a bizottságot, de nyilván nem a részletezésnek van itt az ideje, de ez már a negyedik leépítés lesz a közmédiában, miközben az MTVA állami támogatása folyamatosan nő. 2011 nyarán és őszén hozzávetőleg 900 embert bocsátottak el, 2013 elején további 200 munkavállalótól váltak meg, így 2000-re csökkent a Médiaszolgáltatási Alap dolgozóinak létszáma.

Tehát ezzel is szembe kellene nézni.

Természetesen nagyon sok kérdés felmerül, amikor az olvasható, hogy csökkentik a közszolgálati kötelezettséget. Tulajdonképpen ezzel elismerik, hogy nincs is rá szükség. Egész egyszerűen a közszolgálati kötelezettség csökkenése értelmetlen, az egésznek mintha az lenne a haszna, tehát legyenek kedvesek majd ezt megmagyarázni, hogy ez pontosan mit is jelent.

Az, hogy a közszolgálati csatorna gyakorlatilag adófizetői pénzen versenyezzen a magánbevételekből induló kereskedelmi tévékkel, ez számos kérdést vet fel, hiszen az MTV1 nagyon sok olyan, a kereskedelmi csatornához hasonló műsorokat kezdett el fejleszteni, amelyek véleményem szerint vagy véleményünk szerint felesleges. És akkor itt mondhatunk olyan kézenfekvő példákat, amelyek csúfosan megbuktak, ez a Marslakók című sorozat is, amely nagyon sok milliárdjába került az adófizetőknek, és véleményünk szerint nem töltötte be azt a funkcióját, ami a közszolgálati csatornát jelenti.

Természetesen önök ezzel szembeállíthatják mondjuk a Virtuózokat, amely már inkább megfelel ennek az elvárásnak, és magam is előszeretettel nézem. De ezzel az előző kérdéssel összefogva, hogy a közszolgálati kötelezettségének a csökkenése pontosan mit takar, és leginkább arra lennék kíváncsi, hogy mikor, mi alapján dönti el a közszolgálati csatorna, hogy milyen műsorstruktúrát és szolgáltatási portfóliót és beszállítóktól rendel meg bármit, hiszen nagyon-nagyon sok pénzébe kerül Magyarországnak ez a mammutintézmény.

Igazából sok alapvető kérdés lenne és paragrafuszerűen is kiírtuk a kollégákkal, hogy mikre lennének kíváncsiak, de majd kitérünk rá később. Nem fogjuk támogatni, nem tudjuk támogatni. Köszönöm.

ELNÖK: Van-e más hozzászólási szándék? *(Nincs jelzés.)* Én akkor röviden annyit jegyeznek meg, hogy mi a magunk részéről tartózkodni fogunk. *(Dunai Mónika jelentkezik.)* Igen, előterjesztőként lesz lehetősége képviselő asszonynak válaszolni.

Tehát mi tartózkodni fogunk, mert valóban egy nagyon sok mindenre kiterjedő törvényjavaslatról van szó, ami igaz, hogy csak a média részét érinti, de ezen belül nagyon sok mindent, így vannak benne támogatható elemek, és vannak, amiket nem tudunk támogatni, de majd a plenáris ülésen fejtjük ki részletesebben.

Van-e még a bizottsági tagok részéről hozzászólási szándék? *(Nincs jelzés.)* Ha nincs, akkor Dunai Mónika képviselő asszony előterjesztőként válaszol. Parancsoljon!

Dunai Mónika (Fidesz) válaszai a vitában elhangzottakra

DUNAI MÓNIKA (Fidesz): Köszönöm szépen. Valóban én számítok is arra, hogy majd a parlamenti általános vitában és a bizottsági ülés részletes vitaszakaszában meghallgathatjuk azokat, esetlegesen módosító indítványok formájában, amelyeket képviselőtársaink most már felvázoltak.

Nagyon röviden szeretnék csak néhány kérdésre reagálni. Az egyik, és szerintem ez a legfontosabb, hogy azt nem szeretném, és a vitát sem szeretném arrafelé terelni, hogy bármiféle vád érhesse a közmédiát, illetve a közmédia függetlenségét. Nagyon jól tudjuk, aki elolvasta és ismeri a jelenlegi médiatörvényt, független a közmédia. Nem is az Országgyűlés alatt van közvetlenül, hanem a tulajdonosa a Közszolgálati Közalapítvány.

Nagyon sok ponton biztosítva van törvényileg a függetlensége. Ezt nagyon fontosnak tartom most itt, az elején leszögezni.

Az a kérdés, hogy a kereskedelmi csatornák vajon kiszorulnak vagy nem szorulnak ki a műsorszolgáltatók ingyenes alapdíjsomagjából, ezt a kérdést nem a médiatörvény szabályozta eddig sem, és a továbbiakban sem teszünk mi sem javaslatot arra, hogy kiszoruljanak. Én azt gondolom, hogy nagyon fontos a médiapiac sokszínűsége. Nekünk egy nagyon fontos, hogy a közmédia megerősödhessen. Ez egyébként nemcsak a mi elvárásunk, hanem az Európai Unió elvárása is a folyamatos innováció és fejlesztés, nemcsak a kereskedelmi televíziókra és a kereskedelmi médiára, hanem a közmédiára vonatkozólag is.

Tehát mi azt szeretnénk biztosítani, hogy a jelenlegi négyhez képest még két csatorna indítását biztosítsa be a parlament ezzel a médiatörvénnyel.

A centralizációt már érintettem. Tehát nem centralizációról van szó egyáltalán, azt mindenki el tudja dönteni, hogy ha eddig négy cég működött, és most egy cég fog működni, egyébként ugyanazzal a feladatkörrel, akkor az egészen biztos, hogy sokkal kevésbé lesz bürokratikus, és a rendszer sokkal átláthatóbb, egyszerűbb lesz.

Elbocsátásokról sincsen szó a törvényjavaslatban, erre nem teszünk javaslatot. Ha ugyanolyan feltételekkel, ugyanolyan feladatokat lát el egy cég, akkor maximum a menedzsmentben elképzelhető valóban, hogy nem lesz szükség négy igazgatóságra, hanem csak egy igazgatóságra.

A vagyont érintően én azt gondolom, hogy egy nagyon fontos eleme még a törvényjavaslatnak az, hogy azokat a felbecsülhetetlen értékű DVD-ket, CD-ket, kottákat, jelmezeket, amelyeket tulajdonol jelen pillanatban a közszolgáltató, ezeket közgyűjteménnyé javasoljuk nyilvánítani. Ez egy fokozottabb védelmet és fokozottabb nemzeti kincsként való elismerést jelent a törvényben.

Mindezek alapján kérem a bizottságot, hogy támogassa a tárgysorozatba vételt, és aztán majd a viták során reméljük, hogy egy olyan javaslat fog a parlament előtt feködni és fogunk elfogadni, amely minden tekintetben jobb lesz, mint a jelenlegi. Köszönöm szépen.

Határozathozatal a tárgysorozatba vételről

ELNÖK: Köszönjük szépen. A zárszó elhangzott tehát, ezért döntenünk kell a tárgysorozatba vételről. Ki az, aki támogatja a törvényjavaslat tárgysorozatba vételét? Aki igen, kérem, jelezze! *(Szavazás.)* 9 igen szavazat. Ki az, aki nem támogatja? *(Szavazás.)* 3 nem. Ki az, aki tartózkodik? *(Szavazás.)* 2 tartózkodás.

A bizottság tárgysorozatba vette a javaslatot.

Ezzel a második napirendi pontot lezárom.

Beszámoló a Nemzeti Táncszínház helyzetéről, működési tapasztalatairól, jövőjéről

A harmadik napirendi pontunk: Beszámoló a Nemzeti Táncszínház helyzetéről, működési tapasztalatairól, jövőjéről. Köszöntöm vendégeinket, Ertl Péter igazgató urat és Hoppál Péter kultúráért felelős államtitkár urat. Kérem, hogy fáradjanak az asztalhoz.

Akkor kérem szépen igazgató urat, hogy ismertesse velünk a Nemzeti Táncszínház működési tapasztalatait, illetve a jövőjére vonatkozó terveket. Parancsoljon!

Ertl Péter, a Nemzeti Táncszínház igazgatójának szóbeli tájékoztatása

ERTL PÉTER, a Nemzeti Táncszínház igazgatója: Elnök Asszony! Tisztelt Bizottság! Köszönjük szépen, hogy itt lehetünk, és habár a tánc mindig egy - annak ellenére, hogy valóban egyetértek elnök úrral, hogy a magyar művészetben a táncművészek világviszonylatban nagyon tehetségesek és kiemelkedő színvonalú produkciókat tudnak létrehozni, mindig egy kicsit hátul tartottnak érezzük magunkat.

Ez ellen mindig felszólalunk, és ebben a beszámolóban, amiben most én tájékoztatni tudom önöket, egy fontos rész lesz az, hogy most először sok-sok idő után a magyar táncművészet úgy érzi, hogy méltóképpen gondoskodnak róla, és megvan az esélye, látjuk azt az utat, ahol eljuthatunk egy XXI. századi modern táncművészeti központ felé.

De mielőtt elkezdeném a beszámolómat, szeretném bemutatni a Magyar Táncművészek Szövetsége elnökségi tagját, a Nemzeti Táncszínház Művészeti Tanácsának tagját, a Magyar Táncművészeti Főiskola rektorát, Szakály György Kossuth-díjas művész urat, aki eljött, hogy képviselje a magyar táncművészetet, tehát ne csak a Táncszínház dolgozója, és itt bemutatom Nyíró Péter kollégámat, aki szintén eljött és elkísért.

A Nemzeti Táncszínház története 2001. december 1-jére nyúlik vissza. Talán szimbolikus is, hogy ma, december 1-jén tájékoztathatom önöket, pontosan 14 évvel ezelőtt nyílt meg az a kőszínház a táncművészet számára, tehát 2001. december 1-jén, amelyben idestova 14 évig dolgozott a magyar táncművészet. Ezt megelőzően a Táncforum szervezte a táncelőadásokat, és amikor ezt az épületet megkaptuk, költségvetési keretet hozzárendelve, egy önálló működő intézményként, innentől kezdve egy csodálatos, az elmúlt 14 évre úgy tekintünk vissza, mint egy sikertörténetére a magyar táncművészetnek. Ezt azért mondhatjuk, mert ez az épület önmagában hordozott nehézségeket, de azt, hogy önálló költségvetéssel, egy tervezhető műsorpolitikával az előadók, az alkotók pontosan tudták, hová készítik a produkcióikat, így gyakorlatilag nagyon szépen és nagyon nagy ívű fellendülés keletkezett a táncművészet sorsában. Ezt 2005-ben, amikor a Művészetek Palotája megnyílt, és lehetőséget kapott a szakma, hogy 100 napot szervezzen a MÜPA-ban, a Művészetek Palotája fesztiválszínházában és az ott kiszolgáló helyiségekben, így gyakorlatilag kiszélesedett a Táncszínház, és a várszínházi székhely után, mint telephely, beköltöztünk a Művészetek Palotájába is.

Így gyakorlatilag az elmúlt 14 év alatt éves szinten 350-400 előadást bonyolítottunk le Budapesten ezeken a színpadokon. Ez gyakorlatilag a Várszínházban egy kamaraszínpad, a nagyszínpad és egy nyári játszóhely, illetve a Művészetek Palotájában a fesztiválszínház. Tehát budapesti viszonylatban négy színházteremben, négy színpadon, különböző méretű színpadokon. Ez fontos lesz.

Ezen kívül a Nemzeti Táncszínház vállal vidéki forgalmazási feladatot is, és külföldi forgalmazásban is segíti az együtteseket. Tehát azok a produkciók, amelyek

létrejönnek és Budapesten bemutatásra kerülnek a mi segítségünkkel, azok a vidéki közönséghez is eljutnak. Így nagyságrendileg ebben a 14 évben körülbelül 5000 előadást bonyolítottunk le, és másfél-kétmillió emberhez jutottunk el ezekkel az előadásokkal.

Nagyon fontos az, hogy míg a kőszínházakban saját társulattal, saját stábbal, tehát művészi stábbal dolgozik egy-egy színház, addig a Nemzeti Táncszínház befogadó színház. Ez azt jelenti, hogy nagyságrendileg a magyar profi táncélet valamennyi szereplője megjelenik a színpadainkon. Tehát nem számítva a Magyar Nemzeti Balett, tehát az Opera társulatát, akik az Operában és elsősorban az Erkelben lépnek fel, ők együttesi szinten nem jelennek meg a mi előadásainkon, de a művészeik önállóan, projektelemenként megjelennek és fellépnek nálunk is. De gyakorlatilag a kortárs együttesek - a magyar táncművészetről azt érdemes tudni, hogy három fő tagozatból áll: a néptáncművészetből, a kortárs táncból és a klasszikus balettből.

Tehát hogy ha azt mondjuk, hogy néptáncművészet, akkor itt érdemes megemlíteni a Honvéd Együttest, a Magyar Nemzeti Táncegyüttes névre keresztelt, Zsuráfszky Zoltán Kossuth-díjas művész által vezetett együttest, a Magyar Állami Népi Együttest, amely a Hagyományok Házában dolgozik Mihályi Gábor vezetésével, Kelemen László főigazgató irányításával, a Duna Együttest, amely Juhász Zsolt vezetésével, ezek a néptáncegyütteseink.

A klasszikus balett, illetve balett-társulataink, itt a Nemzeti Balett és kiemelve a Magyar Táncművészeti Főiskolát, ami egy origó pontja a táncművészetünknek, hiszen ott klasszikus, kortárs és néptáncképzés is folyik, tehát gyakorlatilag abból az intézményből, ahol professzionális képzés folyik, indulnak el a táncművészek, és ezeket, a közel 40 társulatot szolgálják ki fiatal, diplomás művészekkel.

Ez azért is fontos, mert az új előadó-művészeti törvényben előírt a minősítéshez, hogy minimum 70 százalékos felsőfokú diplomával rendelkező művészek legyenek, tehát nagyon-nagyon fontos, hogy a képzés jó színvonalon és jó ütemben megtörténjen.

De folytatva tovább a fellépő együtteseket, nálunk lép fel a vidéki nagy társulatok köre, így a Szegedi Kortárs Balett, a Pécsi Balett, a Győri Balett, de a most frissen alakult színházi tagozatok köre is, így a Kecskeméti Balett, a Miskolci Balett, a Soproni Balett, a Dunaújvárosi Társulat. Ezen kívül a kortárs társulatok, a Bozsik Yvette Társulat, szintén Kossuth-díjas alkotó, de itt lép fel a Szegedi Kortárs Balett, ezt már említettem, a Budapest Táncszínház, Frenák Pál Társulata és sok-sok más nagy kortárs együttes, és egészen pici alkotók is, ilyen például a Sivasakti Kalánanda Táncegyüttes, akik indiai táncot mutatnak be, vagy Budai László vagy Kulik Johanna, akik az argentin tangóban dolgoznak.

Tehát nálunk a minőség a szelekció. Aki a táncművészet szintjén a profi szintet megüti, ez egy furcsa mondat. Nem abban tekintünk profinak egy táncost, hogy fizetésért dolgozik, azt a vonalat, ami azt jelenti, hogy felléphet nálunk vagy nem, az a táncstudás, az előadó-művészeti tevékenységének, az előadásának a színvonala határozza meg. Így fogadjuk be, akit befogadunk, és így mondjuk azt, hogy adott esetben egy-egy amatőr együttesnek, mint például idén ünnepli a 60. jubileumát - a főiskola 65 éves - a Bihari Együttes, a Bihari együttes 60 éves jubileumára biztosítunk előadás-lehetőséget, egy-egy ilyen nagy, fontos, tradicionális együttesnek. *(Dr. Hiller István távozik az ülésteremből.)*

Ezt a munkát, amit a Nemzeti Táncszínház elvégzett és elvégez, 2009-ben Prima Primiissima díjjal jutalmazták, tehát gyakorlatilag azt mondom, hogy ami igazán fontos és jelentős a táncban, az a mi közreműködésünkkel, a mi segítségünkkel zajlik az országban.

A támogatásunkról néhány mondat. Gyakorlatilag a 2001-es megnyitáskor nagyságrendileg 400 millió forint körüli összegből gazdálkodtunk, amikor a Művészetek Palotájába beköltöztünk, és ott további 100 napnak a szervezési, produkció-létrehozási és jegyértékesítési és minden ezzel járó munkáját megkaptuk. Akkor ehhez kaptunk további forrást, így 500 millió forint fölé került a támogatás, de ez így 2005-től napjainkig visszacsúszott 350 millióra. 2012-ben voltunk a mélyponton, azóta egy kicsi emelés történt, tehát ezen a 350 millió forinton van jelenleg a Nemzeti Táncszínház költségvetési támogatása. Erre az összegre ígéretet kaptunk, hogy ez megemelésre kerül, hiszen az új épület, ahová elindult a Nemzeti Táncszínház, annak a költségei jelentősebbek lesznek. Nagyjából a Nemzeti Táncszínház optimális támogatása az 500-550 millió forintos keretben határozható meg az én szakmai és intézményvezetői véleményem szerint.

Biztos vagyok benne, hogy nemcsak azért vagyunk itt, hogy a bizottság a táncról és a táncművészetről információt kapjon, persze, boldogan adunk erről is minden stílusban, minden irányban tájékoztatást, de az életünkben egy nagyon komoly változás történt. Méghozzá az, hogy júniusban megérkezett az a tájékoztatás, amire gyakorlatilag fel voltunk készülve, hiszen nem előzmények nélküli, hogy a Nemzeti Táncszínház, illetve a Karmelita kolostor, a Várszínház épületét másfajta felhasználású szándékok övezik. Így, amikor megtudtuk, hogy kormányzati szándék szerint a Miniszterelnökség költözik az épületbe, akkor egyeztetések kezdődtek a Miniszterelnökséggel és a Nemzeti Táncszínház fenntartójával, az Emberi Erőforrások Minisztériumával. Mindkét minisztérium minisztereivel találkozhattam, és kezdődött meg az az egyeztetés, amelyet végigkísért a Magyar Táncművészek Szövetsége szakmai szervezete. Tehát volt egy egyeztetés, aminek a kapcsán létrejött az a megállapodás, amiben előkészítjük azt, hogy a Nemzeti Táncszínház a Millenáris Teátrumba, mint hosszú távon használható játszási helybe beköltözhet.

Erről 2014. augusztus 1-jén jelent meg a Közlönyben a kormányhatározat, amiben lefektette a kormányzat, hogy a Millenáris Teátrumot átépíti és biztosítja, illetve mivel az építkezés időtartama előbb megkezdődik, mint ahogy az épületből ki kell költözni, így az átmeneti időszakra az általunk, a Nemzeti Táncszínház gazdasági csoportja és az én vezetésemmel kikalkulált, nagyságrendileg 300 millió, 293 millió forintot biztosít az átmeneti időszakra, hogy irodát, raktárakat és alternatív játszási helyeket béreljünk.

Ez a fedezet ezekre a költségekre elég lesz. Ezt mi úgy fogjuk lemenedzselni, hogy a magyar táncművész társadalom elégedetten, probléma, változás nélkül megélje, hogy a közönségünk kielégítve megkapja azt a művészeti, táncművészeti szolgáltatást, amit eddig is. Egyvalamit pontosan kell látni, hogy azok a kollégák, akik eddig egy épületben dolgoztak, most tulajdonképpen hat helyen biztosítják ezeket az előadásokat. Ez nagyon komoly, megnövekedett terhelést jelent a Nemzeti Táncszínház munkatársaira, amiben azt tudom önöknek jelezni, hogy fantasztikusan vizsgáznak. Tehát gyakorlatilag végig tudjuk bonyolítani ezt. 2013. január 1-jén vettem át a Táncszínház vezetését Török Jolán igazgató asszonytól, aki alapítója és az első ciklusban igazgatója volt ennek az épületnek. Azt tudom mondani, hogy az ő segítségével felkészültek voltunk arra, hogy ezt a feladatot lebonyolítsuk.

Akkor lesz a táncművész-társadalom nyugodt és megelégedett, hogy ha ez az épület átalakításra kerül, oda beköltözhetünk, és ott azt, amit a Várszínházban és a Karmelita kolostorban nem teljesen tudtunk lebonyolítani, itt le tudjuk bonyolítani.

A Karmelita kolostornál nagyon rossz volt a közlekedés, nehezen lehetett a teherautókkal, buszokkal felhajtani. Nagyon reprezentatív hely volt, nagyon szerettük, mert ez volt az első épületünk. Bizonyára mindenki, aki vezet vagy autója volt, az első autóját mindenki szereti. Nekünk akkor még Trabantunk volt, de az első

Trabant megadja az embernek a szabadságot, és utána másodszor már jobban odafigyel, hogy milyen autót vásárol. Engedjenek meg ennyi kedves kitétel. De gyakorlatilag a Karmelita kolostor színpada egy tízszer tízes, szűk kulisszával ellátott, gyakorlatilag próbaterem nélkül, rengeteg folyosóval, nagy fűtési költséggel működtetett épület, de még egyszer hangsúlyozom: nagyon szerette a magyar táncművész társadalom, nagyon szerettük, az otthonunk volt. De most, hogy ha megfelelő mennyiségű termet, megfelelő mennyiségű próbatermet, a város központjában lévő, jó közlekedéssel ellátott, jó közüzemi szolgáltatásokat biztosító helyet kapunk - itt értem a vendéglátó-ipari egységeket is, tehát ha kijövünk a Millenárisból, akkor ott megfelelő mennyiségű éttermet, italozó helyet lehet találni, ha a vendégek ki akarnak lépni a színházból, akkor is bent lesznek a város pezsgésében, és mivel rendszeresen, havi szinten körülbelül 12-15 gyerekelőadást bonyolítunk le, ez körülbelül 2500-3000 gyerek havonta, akik buszokkal érkeznek hozzánk, biztos vagyok benne, hogy az előadás előtt és után a Millenáris Parkban lehetőségük lesz egyet szaladni, szellőzni -, ez mind-mind segíteni fogja azt, hogy azt az élményt, amiért hozzánk eljönnek, tehát hogy a magyar táncművészettel megismerkedjenek, még felejthetlenebbé, még emlékezetesebbé teszik.

Jó reménységgel nézünk azzal is szembe, hogy ez a budai régió, a Széll Kálmán tér, ott a Széllkapu projekt mind-mind egy megújult, felfrissülő, modern városrészé alakulhat, és ezzel még jobban hozzájárulhat ahhoz, hogy a magyar táncművészet európai színhelyen, európai feltételek mellett tudja tovább végezni azt a munkát, amiért gyakorlatilag a balett kapcsán tíz évig járnak a Balettintézetbe.

Nagyon fontos, és ezt szeretném mindig is a tisztelt döntéshozók elé tárni, a táncművész szakma a legrövidebb pálya. Gyakorlatilag 15, a szerencséseknek ritkán 25 év, amiért tíz évet kell az iskolában dolgozni, rengeteg munka, rengeteg fájdalom, rengeteg fiatalkori idő lemondását eredményezi. A táncművész pálya csodálatos, de nagyon nehéz. Ahhoz, hogy igazi európai szintű, világszínvonalú táncművészetünk legyen minden stílusban, ahhoz elengedhetetlen, hogy a művészeink e rövid pálya alatt jó körülmények között, nagy előadásszámokban megmutathassák a művészetüket, és aztán utána később tanulhassanak. Dolgozunk azon, hogy az életpályamodell működjön, és tényleg csábító legyen továbbra is, hogy a közönségünknek, mert tisztelt hölgyeim és uraim, mindenképpen nagyon fontos az a tény, hogy Magyarországot a világban talán a művészet az, ami a legjobban képes és tudja reprezentálni. A művészetben pedig azok a művészeti ágak, amelyekhez nem kell nyelvismeret, a táncművészet ilyen, zenével, tánccal be tudjuk járni a világot.

Rektor úrral mind a ketten profi művészek voltunk, számtalan országban jártunk, és mindenhol, ahol magyar művészként jelen voltunk, szeretettel fogadtak minket, elismerték, megbecsülték a művészetünket. Ezáltal pedig vihettük annak a valóban 10 milliós kicsi országnak a hírét, akik mi vagyunk, Magyarországon, Kelet-Közép-Európában. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük. Államtitkár úr, kívánja-e kiegészíteni? Parancsoljon!

Dr. Hoppál Péter kultúráért felelős államtitkár (Emberi Erőforrások Minisztériuma) kiegészítése

DR. HOPPÁL PÉTER kultúráért felelős államtitkár (Emberi Erőforrások Minisztériuma): Köszönöm szépen, elnök asszony. Csak egészen röviden. Tisztelt Bizottság! Nagyon örülök, hogy egy ilyen témakör idekerült a bizottság elé, köszönöm a kezdeményezésüket és köszönöm a meghívásukat, ilyen vonatkozásban először ülhetek itt önök előtt.

Rövid reflektálásom elején, miután igazgató úr azt hiszem, hogy nagyon impozánsan felvázolta a Nemzeti Táncszínházzal kapcsolatos, bizottság elé tárandó kérdéseket, annyit szeretnék előljáróban leszögezni, hogy szerintem a teremben ülők egyöntetű véleménye lehet, hogy a magyar táncművészet az egy nagyon intenzív kulturális erőforrás Magyarországon. És ha így gondolkodunk felőle, hogy erőforrás, akkor világos az, hogy amit a szakma maga elé tűz perspektívaként, és itt nyilvánvaló, hogy a Magyar Táncművészek Szövetségének iránymutatását illő és méltó is szem előtt tartanunk minden kérdésben, tehát amit a szakma előirányoz, mindenképpen egy komplex gondolkodást kell a táncművészetről és a táncművészekről tennünk parlamentáris és kormányzati szinten egyaránt.

Amikor ebben a komplexitásban ott van az életpálya kérdése is, amit egy gondolat erejéig igazgató úr is említett, ezért örülök, hogy az előző parlamenti ciklusban, amikor a korkedvezményes nyugdíjak átrendezése történt Magyarországon, abban a törvényben kezdeményezője lehettem annak, hogy néhány szakmai terület, amelyeknél világos, hogy nem lehet 65 éves korig ellátni a feladatot, ezen szakmai területek közé nemcsak a kémikusok, tehát a vegyszerekkel foglalkozó emberek, nemcsak a bányászok, hanem a táncművészek is bekerültek, mint kivétel. Valóban nagyon fontos az, hogy amit láthatunk produkcióként a színpadon, és aminek nemcsak a magyar közönség, hanem a külföldi közönség is magyar országimázs-szemponthoz szem előtt tartva üdvözöl, ezen előadások, ezen produkciók megtestesítői magasan képzettek, európai összehasonlításban is magasan kvalifikáltak, ma már diplomához jutási lehetőséggel kvalifikáltak táncművészek állítják elő ezeket a produkciókat. Ezt 45 éves korig tudják maximum megtenni, legyünk őszinték, és utána nyilván az életpálya vonatkozásában vannak állami kötelezettségek. Ennek örülök, hogy ezt az előző parlament részben rendezte.

Ami a Táncszínház ütemezését illeti, tisztelettel és örömmel számolhatok be a bizottságnak arról, hogy a kormány két kormányhatározatban is rögzítette ezen öröndetes előrelépés körülményeit, meghallgatva és bevonva a szakmai érdekképviselői szerv véleményét. Mind az 1435-ös kormányhatározat, ami július 31-én született, mind pedig a frissebb, az 1597. számú kormányhatározat, amelyik november 3-án született, ezek pontosan szabályozzák azt, hogy a költözés lebonyolítása miként történjék, pontosan szabályozzák, hogy az átmeneti évad zavartalan megvalósítása hogyan történjen meg, illetve az új játszóhelynek a Millenáris Teátrumban való kialakítását, annak átépítésével kapcsolatos kötelezettségeket és tervezési munkákat is egészen pontosan ütemezi.

Tehát azt mondhatom, hogy a szakma véleményének meghallgatásával, egy nagyon körültekintő tervezéssel ma már ott tartunk, hogy a magyar táncművészet üdvözli azt a lépést, hogy előre fog tudni lépni infrastrukturális körülményeit tekintve, és minden bizakodásunk szerint finanszírozását tekintve is a Nemzeti Táncszínház jövője 2015-től. Köszönöm szépen a lehetőséget.

ELNÖK: Köszönjük szépen. A képviselők közül Kunhalmi Ágnes és Kucsák László jelentkezett. Parancsoljon, alelnök asszony!

Kérdések, hozzászólások

KUNHALMI ÁGNES (MSZP), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen. Engedjék meg, hogy először egy személyes dologgal kezdjem. Az én testvérem a Táncművészeti Egyetemen végzett, és azt kell mondjam, hogy amerre jár a világban, olyan alapokat kapott, amiből szakmailag folyamatosan megél és a piacon tud dolgozni, és egy biztosíték az ő diplomája, ezt a saját pénztárcáján érzi, azt kell mondjam. Úgyhogy itt ennél nem tudok pozitívabban mondani.

A tánc nagyon közel áll az életünkhöz, a saját öcsémen keresztül benne éltünk, egyébként verseny standard és latin-amerikai tánctanár, de nagyon sok ágát kipróbálta. A táncon, azon a nyelven keresztül összekapcsolódnak, legyen az balettos, néptáncos vagy bármilyen.

A kérdésem inkább továbbmenve az lenne, hogy voltunk az Operában és ott elhangzott, hogy a balettoktatásba nem igazán viszik a szülők a gyerekeket. Egy nagyon nehéz pálya, rövid pálya, nem nagyon szeretik választani, nem olyan látványos sok tekintetben, mint mondjuk a standard táncok vagy a latin-amerikai táncok, amibe beleszeretnek a gyerekek, jobban jönnek. Tehát a balettban van-e valamilyen elképzelés? Ezt hallottuk az Operaházban... (*Dr. Hoffmann Rózsa: Fiúk nincsenek.*)... van, amikor fiúk egyszerűen nem is jelentkeznek, jól emlékszem, hogy ezt mondta az Operaház vezetője? Egész egyszerűen nem jelentkeznek, de lehet, hogy nincs teljesen jó információnk. Itt látva a fejcsóválást, akkor, ha ebben kaphatnánk két-három pozitív vagy jó mondatot, azt megköszönnénk.

Mint tudjuk, a tánc megszerettetése egy nagyon-nagyon fontos dolog, és nagyon fejlesztő hatású. Maga a tánc, a zene elképesztő képességeket tud a gyerekekből kihozni. Tehát még sokszor a reálképeségeiken is tud javítani. Mondjuk az oktatási bizottság ülésén elhangzott, hogy az iskolai órákban, ha csak a mindennapos testnevelés órákra gondolok, ha ez tánccal tud párosulni, esküszöm - anyukám pedagógus, így tudom -, jobban teljesítenek a gyerekek matekórán, egész egyszerűen ez egyértelmű. Ezért is kérdezném, ha már költöznek, hogy a gyermekoktatásban, az iskolákkal való kapcsolattartásban nem tervezik-e még inkább szélesíteni ezt a tevékenységi kört, még inkább hangsúlyt helyezni rá, egészen kora gyermekkortól behozni ezt? Tehát én ebben mélyek hiszek, és van-e ez irányú tervük vagy dolgoznak-e ezen, hogy még inkább, nyilván van ilyen tevékenység, de hogy még inkább hogyan lehetne ezt kiszélesíteni?

Már csak egy utolsó picike kérdés: lehet, hogy én nem figyeltem, hogy van-e saját bevétele és mennyi egyébként a Nemzeti Táncszínháznak, csak pusztán érdeklődnék, hogy miből tudnak még bevételt generálni? Köszönöm.

ELNÖK: Kucsák képviselő úr, parancsoljon!

KUCSÁK LÁSZLÓ (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen. Tisztelt Államtitkár Úr! Igazgató Úr! Rektor Úr! Köszönöm a tájékoztatást, az igen korrekt és előremutató tájékoztatást. Magam is arról tudok beszámolni egyébként, hogy az első gépjárművem Trabant volt (*Dr. Hoppál Péter: Nekem Wartburg.*), 20 év feletti volt, amikor a birtokomba került és egy esztendőig harcolt le velem. Szegény aztán végelgyengülésben hunyt el, de ezt csak azért bátorkodtam előrebocsátani, mert igazgató úr is tett erről említést.

Ennél sokkal fontosabb, hogy a Nemzeti Táncszínházban személyes tapasztalatom szerint is rendkívüli értékeket sikerült fel- és megmutatni az elmúlt sok-sok év során. Itt elhangzott jó néhány konkrét csoport, akik megmutatták ott a tudásukat vagy rendszeres fellépők voltak. Engedjék meg, hogy én azt is megemlítsem, hogy én ott a Botafogónak is remek produkcióját, produkcióit láthattam. Ők is több anyaggal vettek ott részt, a Sakk című előadásukat lehet említeni, vagy akár a jubileumi fellépésüket, és ez szívemnek azért is nagyon kedves, mert a Botafogo a kerületünkből indult útjára, és ott próbálgatták szárnyacsapásaikat legelőször, Dalotti Tibor vezetésével, és nekem meggyőződésem az, mint egyébként a táncot, a táncművészetet nagyon kedvelő embernek, hogy ez rendkívül fontos.

Rendkívül fontos egy kerület, egy városrész életében is, Pestszentlőrincen és Pestszentimrén is egyébként rengeteg és különféle területeken tevékenykedő, tánccal

foglalkozó csoport, egyesület van jelen, a klasszikus balettól a néptáncon keresztül egészen a dzsesszbalettnak és egyébnek nevezett irányzatokig, és rendkívül értékes együttműködések tudnak kialakulni. Azt gondolom, hogy Szakály György rektor úr majd nyilván tájékoztatást tud adni arról, hogy akár a klasszikus balett területén is milyen intenzív munka folyt és folyik, és fog majd zajlani a továbbiakban is.

A magam részéről rendkívül örülök annak, hogy ha előállt egy ilyen helyzet, hogy a Várszínház épülete más irányú hasznosítást fog majd szolgálni, akkor az eddig elhangzottak alapján azt tudhattuk meg, hogy egy korrekt, jó együttműködésnek köszönhetően, jobb körülmények közé fog kerülni a Nemzeti Táncszínház. Kívánom, hogy ez a lehető legmaradéktalanabban tudjon megvalósulni mindannyiunk örömeire, és nagyon remélem, hogy belátható időn belül abban az új, a megújított, felújított épületben tekinthetünk meg továbbra is ilyen színvonalas, varázslatos előadásokat. Köszönöm szépen a tájékoztatást, és sok sikert kívánok!

ELNÖK: Szabó Szabolcs képviselő úr, parancsoljon!

SZABÓ SZABOLCS (független): Köszönöm a szót, elnök asszony, és köszönöm a beszámolót is. Megmondom őszintén, én voltam az, aki akkor, amikor összeállítottuk a programot még a félév elején, kértem, hogy esetleg igazgató urat hallgassuk meg, mert azok a hírek, amelyek terjedtek a nyáron, egy picit ilyen rossz érzést keltettek az emberben. De utólag, közben is már hallottuk, hogy halad előre ez az ügy, és az ön beszámolója is egyértelműen ezt támasztotta alá, úgyhogy én nagyon örülök annak, hogy itt abszolút minden rendben van, és a helyére került.

Esetleg azt vetném majd még fel, engem magánszemélyként érdekel, aztán majd a bizottság legfeljebb dönt róla, hogy esetleg még így az építkezés alatt, ha esetleg megtekinthetnénk az épületet, hogy az hogyan készül, és hol, milyen terek lesznek kialakítva, erre majd esetleg kérnék lehetőséget, hogy ha meg lehetne oldani.

És akkor a további két mondatomat inkább a jegyzőkönyvnek és semmiféleképpen nem az igazgató úrnak mondanám, hogy azért azt se felejtjük el, hogy ez az egész történet Orbán Viktor Várba költözésével kezdődött, és ebből lett levezetve, és úgy alakult, hogy nagyon jó helyre kerül. De a történet onnan kezdődött, hogy Orbán Viktor a Várba szeretne költözni.

Én akkor a nyáron egy hasraütésszerű számot mondtam, hogy szerintem ezt 10 milliárd alatt nem fogjuk megúszni, összeszámoltam most az összes tételt, ami megjelent eddig, és eddig 9 milliárd 959 millió forintnál tartunk, tehát a 10 milliárd forinthez még hiányzik egészen pontosan 41 millió, ha jól számolom.

Úgyhogy ez tényleg egy nagyon nagy, szerintem abszolút felesleges, urizáló kiadás lesz, egy kisebb része - mondom: nagyon szerencsésen - ennek az összegnek a Táncszínházra jut, a nagyobb része meg sajnos, ennek az összegnek csak és kizárólag azt fogja szolgálni, hogy Orbán Viktor a Várból nézhesse az országot. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Van-e más hozzászólási szándék? Simon képviselő úr, parancsoljon!

SIMON RÓBERT BALÁZS (Fidesz): Nagyon érdekes, hogy Szabó képviselő úrnak mindenről Orbán Viktor jut az eszébe. Annyiban cizellálnám, hogy nem Orbán Viktor, hanem a Miniszterelnökség költözne a Várba.

De államtitkár úrhoz lenne egy kérdésem, ez pedig a kordedvezményes nyugdíjazással kapcsolatos, hogy a pillanatnyi szabályozás minden táncművészre vonatkozik, vagy csak bizonyos társulatokra? Ezt azért kérdezem, mert Kiss Jánossal, a Győri Balett igazgatójával erről az elmúlt időszakban több alkalommal eszmét

cseréltünk, és János kért meg, hogy a következő időszakban majd képviseljem ennek a bizonyos nyugdíjazásnak a kiterjesztését. Pillanatnyilag ez mely társulatokra vagy milyen művészeti tevékenységet folytató, a táncművészetben belül mely szakágakra vonatkozik a jelenlegi szabályozás a karkedvezményes vagy korengedményes nyugdíjazással kapcsolatban? Ez lenne a kérdésem. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Van-e más kérdés? *(Nincs jelzés.)* Ha megengedik, akkor én is feltennék néhány kérdést, illetve elmondanám a véleményemet.

A személyes tapasztalatom alapján is csak a legnagyobb elismeréssel tudok beszélni arról a munkáról, ami a Nemzeti Táncszínházban folyik. Többször volt alkalmam szabadtéri előadásokon is, illetve az épületben is előadásokat megtekinteni, és rendkívül színvonalas, profi produkciókat láttam kivétel nélkül, úgyhogy ezt szerettem volna megemlíteni és megerősíteni igazgató úr számára is.

Amit kérdeznék, az a látogatottságra vonatkozik, hogy a közönségnek a létszáma hogyan alakult az elmúlt időszakban, illetve minden évadban megkapjuk a rendkívül színvonalas programfüzetét a Táncszínháznak, ami rendkívül informatív is és színvonalas, szintén a produkciókhoz mérten.

Hogyan alakul a látogatottság ennek a tükrében, illetve fényében?

Más kérdés van-e esetleg a képviselők részéről? *(Nincs jelzés.)* Ha nincsen, akkor igazgató úrnak adnám meg elsőként a szót, és majd államtitkár úr, illetve rektor úr kiegészíti. Parancsoljon!

Ertl Péter, a Nemzeti Táncszínház igazgatójának válaszai az elhangzottakra

ERTL PÉTER, a Nemzeti Táncszínház igazgatója: Nagyon szépen köszönöm. Akkor sorrendben haladva: én táncpedagógus is vagyok, és bejártam az országot tanítással is, éppen szombaton volt egy szalagavató, az egyik gyerekeknek a szalagavatója, és ott a tanároknak tanítottam, és be tudok számolni arról, hogy a pedagóguskör úgy élte meg, mintha egy fejlesztés lett volna nekik, mert saját magukat, egy csoportdinamikai tréning volt tulajdonképpen, hogy saját határaikat leküzdve összeálltak és a gyerekeknek ajándékot készítve táncot tanultak. Ez mindenre igaz, a gyerekekre is, a fiatalokra is, és a felnőttekre is. Tehát az új Nemzeti Táncszínházban nemcsak profi előadó-művészeti tevékenységet, hanem közművelődési, tánc-közművelődési tevékenységet is szeretnénk folytatni, tehát közelebb vinni az emberekhez a táncot, és megadni mindazt az értéket, ami ebben benne van.

Nagyon hiszek benne, nekem az életem erről szól, és ezért tudunk 16-17 órát naponta dolgozni, mert ez valóban igaz és valóban működik.

Tehát vannak gyerekdarabjaink, vannak új színház-pedagógiai nevelő programjaink, amit a 16-18 éveseknek készítünk. Tehát hihetetlenül nagy, fontos programja a színháznak, hogy legyen diák és ifjúsági nevelés. Nemcsak azért, mert a táncban ez nagyon fontos, hanem a jövő közönségét is neveljük. Teljesen így van.

A saját bevételeink: gyakorlatilag 2013-ban 126 millió forint bruttó bevételünk volt, ennél nagyon fontos elmondani, hogy Európai Bizottság jóváhagyásával a társaságiadó-kedvezmény időszaka, az első ötéves ciklus rövidesen lejár. Nagyon fontos, a teljes színházi, nemcsak a tánc, hanem a színházi szakmát érinti a társaságiadó-kedvezmény kérdése, ebben kérjük mindenképpen a döntéshozók segítségét, hiszen ráépült a színházi rendszer arra, hogy a társasági adó egyensúlyba hozza az intézmények költségvetéseit, ebben mindenképpen lépni kell.

De gyakorlatilag ez a saját bevétel az, ami pluszban az intézmény mozgásterét erősíti.

Talán összekapcsolva a látogatottsággal, amit elnök asszony kérdezett, a Nemzeti Táncszínháznak 80 százalék fölött van a látogatottsági átlaga, ezt gyakorlatilag szeptember, október hónapban meg tudtuk őrizni. Novemberben számítottunk rá, mert mindenhol azt kommunikáltuk, és tisztelettel kérdezem a bizottsági tagokat, hogy hoztunk néhány műsorfüzetet, hogy ha szívesen fogadják, akkor a kollégám közben körbeadja. *(Dr. Hoffmann Rózsa: Igen.)* Többek között nemcsak azért, hogy szeretettel várjuk önöket az előadásainkra, hanem többek között a novemberi hátulján látható az a felhívás, amiben jelezzük és próbáljuk a közönségünket informálni, hogyha táncelőadásra akar jönni, most már ne csak a Karmelita kolostorba jöjjön, hanem a különböző helyszíneken, különböző időben, ez nagyon komoly feladatot ró a közönségre is, hogy jókor és időben eljőjön.

Ezért kalkuláltunk valamilyen szintű visszaeséssel, egyelőre ilyen 3-4 százalékos visszaesést látunk a látogatottságban, ez gyakorlatilag kompenzálható úgy ítéljük meg.

Nagyon szépen köszönöm, hogy profinak tekinti a műsorfüzetünket és a műsorpolitikánkat, és ezen keresztül a magyar táncművészek előadásait, hiszen abszolút egyetérték. Valóban profi műveket és színvonalat hoznak létre.

Kucsák képviselő úrnak jelzem, hogy a Botafogo együttes az az amatőr társulat, aki valóban profi minőséget képes és hoz létre, és ezúttal tisztelettel meghívom január közepén a Sakk előadás 50. jubileumi előadására. *(Kucsák László: Köszönöm. Jó ide betérni. - Derűlttség.)*

Szabó képviselő úrnak jelzem, hogy mi is úgy gondoljuk, hogyha az épület elkészül, akkor lesz ez a mondat lezárva. Úgy látom, hogy mindenki azon dolgozik, hogy ez megtörténjen. Az épület megtekintését pedig én is nagyon várom, hogy minél előbb terveket láthassunk vagy előrehaladást.

A nyugdíjakban akkor államtitkár úrnak adom majd vissza a szót. Mindenképpen nagyon fontos lesz, hogy rektor úr elmondja a táncművészeti képzéssel, az életpályamoddellel kapcsolatban a saját véleményét.

Nagyon szépen köszönöm, hogy meghallgattak, elmondhattam a tapasztalatainkat. A kollégáim rengeteget dolgoznak. Úgy tekintek erre a változásra, mint egy szülésre. A szülés mindig fájdalommal jár, de az új élet reménységével jön létre, és ki ne hinne jobban az új életben, mint mi magunk. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük szépen. Akkor rektor úr, parancsoljon, kérem, hogy a kiegészítéseit tegye meg.

Szakály György, a Magyar Táncművészeti Főiskola rektorának válasza

SZAKÁLY GYÖRGY, a Magyar Táncművészeti Főiskola rektora: Köszönöm szépen. Tisztelettel köszöntöm én is a bizottságot. Az igazgató úr legelső megszólalásához, ha megengedik, akkor hozzátennék két mondatot.

Az, hogy egy országban működik egy táncszínház, amelyik csak és kizárólagosan a táncművészet különböző irányzatainak a népszerűsítésére, befogadására alakult, ez a világban is nagyon kevés országban fordul elő. Személyesen én csak Angliában, Londonban tudom a Sadler's Wells színházat, ami a tánc különböző irányzatait befogadja és népszerűsíti, úgyhogy ez is egy nagyon különleges pillanat és egy különleges dolog, hogy ebben az országban, egy valóban 10 milliós országban erre van lehetősége a táncművészeknek. Én bízom benne, hogy nem véletlenül, hanem a tánc minősége és a látogatottság, a közönség visszajelzése olyan, hogy az azt bizonyítja, hogy erre szükség van.

A másik pedig, hogy a Nemzeti Táncszínház nagyon sok külföldi együttest ismert meg a hazai közönséggel, és az ő szervezésükben nagyon különleges együtteseket láttunk akár a Tavaszi Fesztivál keretében, akár önállóan szervezik és hozzák ide. Ez is egy rendkívül nagy pozitívum a mai világban, ahol minden a pénzről szól, és mint tudjuk, a magyar gázsik nemigen vannak köszönőviszonyban a nemzetközi gázsikkal, és természetesen a táncszínház büdzséje sem a Sadler's Wells színházéval.

De nem ez a dolog lényege, hanem az, hogy van és megpróbáljuk a lehető legmagasabb színvonalúan működtetni. Mondom ezt többes számban, holott csak a főiskola képviselőjében vagyok jelen, és nagyon örülök, hogy ott is lehetőséget kap az iskola egész estés előadásokra, immár idén októberben és novemberben is önálló esttel mutatkozhattunk be.

Ne haragudj, de azt gondolom, hogy nem 80 százalékos volt a mi látogatottságunk, igaz, hogy 60-70 gyerek lépett fel, volt a klasszikus balett szakiránynak egy előadása és egy néptánc és modern tánc osztályoknak az önálló bemutatkozása. Szóval én úgy éreztem, hogy 100 százalék, de én ingyen kaptam a jegyet, szóval lehet, hogy ez azért fordult elő. *(Derültség.)*

Mint említettem, a legfontosabb partnere a Táncművészeti Főiskolának az Operaház mellett a Nemzeti Táncszínház, mert mi is fel szoktunk lépni a MŰPA-ban az egyéb, saját szervezésű előadásainkkal. Nem tudom, hogy az igazgató úr, aki egyébként fizetés nélküli szabadságon van a Táncművészeti Főiskoláról, honnan vette az információt, hogy évek óta nem jelentkeznek fiúk. Nekem a nyolcadik évfolyamban 10 fiam van, egy évfolyamon valóban nincs fiú, mert a koruk és a magasságuk miatt vagy följebb vagy lejjebb osztottuk be őket, azt még nem tudjuk, hogy abban az évben milyen vizsgakoncertet fogunk tudni produkálni csak lányokkal, de majd valahogy megoldódik.

Én ahol lehetett, elmondtam, hogy lehet, hogy ahhoz képest, hogy '67-ben, amikor én jelentkeztem a Balettintézetbe, akkor 3600-an voltak, és ez a 200-300 jelentkező, aki a klasszikus balett szakirányra, ami egyébként még csak 9 éves, jelentkezik, igen, a közte lévő szám elég magasnak tűnik, de akkor más volt a megítélése, a táncosok például útlevelet kaphattak és utaztak a '60-as, '70-es években, ez nagy vonzerő volt. Most pedig a tehetségükkel utaznak, márpedig nagyon sokan, mert azt tapasztalom, mi megpróbáljuk követni a végzett növendékeinket, diplomával vagy nyelvvizsga hiányában később visszatérve, de mindenképpen egy abszolutóriumot megszerezve, a tavalyi évben közel 20-an végeztek és mind a 20-an el tudtak szerződni Bostontól Rigáig, az igaz, de természetesen Pesten is és Magyarországon is, de mindenki diplomát kap, és mindenki munkát tud mellette szerezni.

A nyugdíjjal kapcsolatban, ha mondhatom, akkor négy nagy együttes művészeinek van meg a lehetősége a nyugdíj, illetve a nyugellátás megszerzésére. Ezzel kapcsolatban a Táncművészek Szövetsége nyár óta, az elmúlt szezón vége óta folyamatosan tart egyeztetéseket, több értekezletet is a Nemzeti Táncprogram kidolgozásában. Ebben nagyon komolyan kérjük a fenntartóink segítségét és megértését, mert nem mindenki szerződik együtteshez havi fix fizetésért, hanem nagyon sokan úgynevezett projekt-együtteseknél vagy kisebb együtteseknél produkciók után kapják az illetményüket. Természetesen itt nagy szerepe van annak a saját magunkról való gondoskodás eléggé újdonságnak számító tényének a táncművészek részéről, hogy előre kell gondoskodniuk és be kell fizetniük a nyugdíjat, de valóban talán használhatom azt a szót, hogy méltatlan lenne a többi táncossal kapcsolatosan, ha őket kizárnák, hiszen ugyanúgy dolgoznak végig. Sokféle lehetőséget vázoltunk fel és igyekszünk a Szövetséggel most még decemberben egy

végleges koncepciót kidolgozni, tanácsokat vagy ötleteket adni ahhoz, hogy hogyan lehetne a táncművészek egész társadalmát megsegíteni.

Még egy dolgot, hogy ha elmondhatok: 256 növendék van a művészképzőn, a Magyar Táncművészeti Főiskolán, ami 9 balett évfolyamot, balett évet jelent, ahol több mint 20 osztály van. Egy néptánc évfolyamunk van, ahol csak 3 évente van a képzés, és egy modern osztály van, ahol szintén 3 évente elcsúszva vannak a képzések, és közel 400 hallgató van a Kazinczy utcában működő, még mindig a Kazinczy utcában ideiglenesen, 40 éve felépített épületben működik a pedagógusképző és koreográfusképző, elméleti tanszék. Ott körülbelül 400 hallgató van különböző szakirányokon, a modern társastánctól a klasszikus balett mesterképzésig, a néptánc, a modern tánc, a hip-hop és koreográfusképzés, és elméleti képzés is van, mint kritikusok, szakírók, tánc történet tanárok. Nem minden évben, nem minden szakirányon, de mondom: ott is körülbelül 400 hallgató volt.

Megmozdult ez a 40 éve álló épület körüli ügy, eddig nem nagyon sikerült ezt az ügyet előrevinni, de az elmúlt évben államtitkár urat meghívtam a Táncművészeti Főiskolára, segítséget kérve, a Columbus utcai bázisunk mellett van egy üresen álló épület, tíz éve, és ezt a Columbus utcába való költözésünkkel már szerette volna az akkori vezetőség a Kazinczy utcát kiváltandó, megvásárolni.

Most folyamatban vannak ennek a megvásárlásnak és felújításnak az ügyei, és nagyon nyitott a fenntartó, Maruzsa úr segítségével, de úgy érzem, hogy Palkovics úr is mellénk állt. Sőt a most nemrégiben a főiskolára belépett kancellár úr is megértette ezt a rendkívüli problémát, és akkor nyugodtan mondhatom, hogyha ez elkészül, a világon sem lesz ehhez hasonlítható táncművészképzés, mert sem az épület, sem a képzés nincs ennyire egy kézben, egy vezetés alatt a világon, mint Budapesten, Magyarországon lesz. Én is bizakodom, és a szüléssel kapcsolatos hasonlatodat osztom, és köszönöm szépen a figyelmet. Ha bármilyen kérdésük van, szívesen válaszolok. Köszönöm, hogy itt lehettem.

ELNÖK: Köszönjük szépen. Államtitkár úr, parancsoljon!

Dr. Hoppál Péter kultúráért felelős államtitkár (Emberi Erőforrások Minisztériuma) válaszai

DR. HOPPÁL PÉTER kultúráért felelős államtitkár (Emberi Erőforrások Minisztériuma): Köszönöm szépen, elnök asszony. Engedjék meg, hogy először nagyon röviden alelnök asszony gondolataira reagáljak. Szívből és teljes mértékben támogatásra méltónak ítélem, amit elmondott a művészeti nevelés, illetve a köznevelés kapcsolatának kérdésköréről. Szerintem ezt egy fajsúlyos és fontos feladat lesz a jövőben áttekinteni, tényleg, hogy a gyermekek körében azt a fajta többletet hogyan tudjuk állami szabályozással odaadni, ami valóban a művészeti nevelésben, legyen az zenei, képzőművészeti vagy táncművészeti nevelés, azt a többletet, amit az összes többi tantárgy teljesítésének javára tud egyébként a művészeti nevelés.

Persze, a rendszerváltás óta már egyre többen vesznek részt a művészeti nevelésben, ez multiplikálódik, sok-sok alapítványi, egyházi és egyéb intézmény végez ilyen feladatot, tehát sokan vannak már azok a gyerekek, akikhez ez a lehetőség eljut, de nem lehetünk elégedettek addig, amíg nem mondjuk azt, hogy minden gyermeknek volna arra lehetősége, hogy valamilyen módon közel kerüljön a művészetek mindennapos találkozásához, mert ez agytörzsi fejlesztést és sok minden egyebet, érzelmi intelligenciát és annyi mindent fejleszt, ezt pontosan magyar agykutatók mutatták ki, úgyhogy szívből üdvözöltem alelnök asszony ez irányú gondolatát. Reméljük, hogy a nem túl távoli jövőben Magyarországon lépéseket

tudunk tenni az irányba, hogy a gyerekek körében még tovább nyissuk ezt a kaput, ezt a lehetőséget.

Ami pedig Simon képviselő úrnak a tartalmi kérdését illeti, bár nem kifejezetten a kulturális államtitkárság portfóliójába esik ez a kérdés, de persze, természetesen a művészek juttatásaival kapcsolatos ügyekre oda kell figyelniük. Nemcsak a korkedvezményes nyugdíj helyébe lépő járandóságukat szabályozó törvény, de az előadó-művészeti törvény is tesz erre vonatkozó kitételeket, és valóban, ahogy rektor úr már itt említette, részben a válaszában, jelenleg úgy áll a helyzet, hogy nem korkedvezményes nyugdíjat kapnak a táncművészek, hanem úgynevezett életjáradékot. Tehát amikor ennek az említett négy társulatnak a tagjai 20 éves program után, tehát miután ők 20 éven keresztül a színpadon voltak, ezt nyilván igazolja a munkáltatójuk (*Szakály György: 25.*), ezt követően léphet be ebbe az ellátási formába.

Azt mondja rektor úr, hogy 25, én 20 évre emlékszem a törvényből, de ezt könnyen meg tudjuk nézni. (*Szakály György: Most próbáljuk lefaragni 22-re.*) Tehát van egy bizonyos eltöltendő életpályaszakasz, ami után ezt az átmeneti életjáradékot, ami nem nyugdíjszerű ellátás, átmeneti járadék, ugyanúgy, mint az átmeneti bányászjáradék, ez egy átmeneti táncművészeti járadék, ezt kapják a művészek. És valóban igaz, hogy a szakma nyilván szeretné ezt a kaput tovább nyitni, ennek vonatkozásában még nem akarom beelőzni a jelenleg is zajló tárgyalásokat. Mindenesetre tehát két törvény is foglalkozik ezzel a területtel, és örülök annak, hogy itt megtaláltuk azért a megoldást arra, hogy legalább már valakik benne vannak. Nyilván a kvalifikáció, hogy ki nevezi magát táncművésznek, az nemcsak azon múlik, hogy elvégzett egy iskolát, tehát sok mindenben múlik. Ha pedig ilyen kurrens társulatoknak, a törvénybe beemelt négy társulatnak, amit szintén a szakmai irány javasolt, hogy ezen társulatok tagjai mindenképpen kerüljenek ezen kedvezmény alá, hogy ha ezen társulatok tagjává válhat valaki, az már átesett egy olyan kvalifikációs rendszeren, hogy eleve oda bekerülhetett, hogy kérdés nem vetődhet fel, hogy önekik az állam adja ezt a juttatást.

ELNÖK: Köszönjük szépen. Köszönjük igazgató úrnak, rektor úrnak és államtitkár úrnak, hogy rendelkezésünkre álltak. Jó munkát kívánunk az új helyszínen is! Ezzel a harmadik napirendi pontot lezárom.

Egyebek

A negyedik napirendi pontunk az egyebek. Kérdezem, hogy van-e valakinek felvetése. Szabó Szabolcs képviselő úr, parancsoljon!

SZABÓ SZABOLCS (független): Köszönöm szépen. Tényleg csak egy mondat. Csak szerettem volna beszámolni, hogy sajnos, képviselőtársaimnak el kellett menniük az operaházi ülés után, de nagyon jó volt egyébként az előadás, úgyhogy tényleg sajnálhatják, hogy nem tudtak maradni. Hoffmann Rózsával kettesben, vagyis ketten, szigorúan nem kettesben, mert négyen voltunk (*Derültség. - Kucsák László: Akarsz róla beszélni?*), mindegyikünk kísérővel, végignéztük... (*Kunhalmi Ágnes: Nem igaz, én is ott voltam!*) Ott voltál? (*Kunhalmi Ágnes: Ott hát! Látod, én elhiszem, hogy Rózsát preferálok helyetted!* - *Derültség.*) Akkor hárman maradtunk, elnézést.

KUNHALMI ÁGNES (MSZP), a bizottság alelnöke: Tényleg jó volt, és köszönjük.

ELNÖK: Más felvetés? *(Nincs jelzés.)* Én jelezném, hogy az Állami Számvevőszék elnöke megkereste bizottságunkat, hogy készültek jelentések a bizottság hatáskörébe tartozó intézményekről. Úgy tervezzük, hogy a tavaszi ülésszak során az elnök úr egyben számolna be ezekről. Ha valaki szeretné ezeket elolvasni, a bizottság titkárságán megtalálja. Ez az egyik.

A másik, hogy holnap délben lesz a következő bizottsági ülésünk az Országházban, és jövő héten pedig hétfőn vélhetően Aáry-Tamás Lajos oktatási ombudsman fog eljönni hozzánk, 15-ére nem tervezünk bizottsági ülést.

Az ülés berekesztése

Más felvetés esetleg? *(Nincs jelzés.)* Ha nincs, akkor a napirendi pontot és a bizottsági ülést is lezárom. Jó munkát kívánok!

(Az ülés befejezésének időpontja: 12 óra 37 perc)

Dúró Dóra
a bizottság elnöke

Jegyzőkönyvvezető: Pavlánszky Éva